

GRACE
COMMUNION

INTERNATIONAL

Living and Sharing the Gospel

*De Schrift:
God's
Geschenk*

door Gary Deddo

Inhoud:

Hoofdstuk Één

<u>GOD'S GESCHENK</u>	<u>3</u>
-----------------------	----------

Hoofdstuk Twee

<u>HET LEVENDE WOORD</u>	<u>8</u>
--------------------------	----------

Hoofdstuk Drie

<u>RICHTLIJNEN VOOR BENADERING VAN DE SCHRIFT</u>	<u>12</u>
---	-----------

Hoofdstuk Vier

<u>REGELS VOOR HET VERKLAREN VAN DE SCHRIFT</u>	<u>16</u>
---	-----------

Hoofdstuk Vijf

<u>DE REALITEIT EN DE BETEKENIS VAN DE SCHRIFT</u>	<u>21</u>
--	-----------

Hoofdstuk Zes

<u>CONCLUDERENDE PRINCIPES</u>	<u>29</u>
--------------------------------	-----------

HOOFDSTUK ÉÉN – GOD'S GESCHENK

Door de eeuwen heen heeft de christelijke kerk de Bijbel altijd beschouwd als onontbeerlijk voor zijn eredienst, devotie en het leven. Haar gehele bestaan is ermee verbonden. De kerk zou niet zijn wat zij nu is, zonder de Bijbel. De Heilige Schrift is een onderdeel van de lucht die zij ademt en het voedsel dat zij eet.

Ik heb het belang van de Bijbel reeds als jong kind geleerd en werd aangemoedigd en onderwezen om hem te lezen en te onthouden. Ik bestudeerde hem zowel in mijn eentje, als met anderen, ik ben blij dat ik dat deed, achteraf gezien. Het bestuderen van de Bijbel is altijd een essentieel onderdeel van mijn bediening geweest bij het dienen van anderen of het nu het onderwijzen betrof of er uit preken, het bestuderen ervan met kleine groepen andere christenen, of ernaar verwijzen tijdens counseling. Toen ik het seminarie bezocht, was mijn primaire focus de studie en interpretatie van de Schrift. Het werd zo belangrijk voor mij, dat ik bereid was te proberen Hebreeuws en Grieks te leren om te zien of ik de Schrift beter kon begrijpen!

Al doende, leerde ik dat er verschillende manieren zijn waarop de aard en plaats van de Schrift werd begrepen en verschillende manieren om er gebruik van te maken. Sommige daarvan leken beter te zijn dan andere, terwijl andere leken te leiden tot misbruik van de Schrift, of deze zelfs irrelevant te maken. Ik las boeken en volgde cursussen teneinde deze kwesties uit te zoeken in de hoop dat ik wat wijsheid kon vinden in dit alles; niet alleen om mezelf te helpen, maar ook om het door te geven aan anderen.

De Schrift is van zo'n essentieel belang voor het christelijke geloof dat de meeste denominaties een officiële verklaring hebben inzake het belang en de plaats van de Schrift. GCI is daarop geen uitzondering. Deze samenvattingen kunnen een goed begin zijn om zich te beraden over de aard, het doel en juiste gebruik van de Schrift. De verklaring van GCI is kort, ter zake en behoorlijk veelomvattend:

De heilige Schrift is door Gods genade geheiligd om te dienen als Zijn geïnspireerde Woord en als getrouwe getuige van Jezus Christus en het evangelie. De Schrift is het volkomen betrouwbare verslag van Gods openbaring aan de mensheid die zijn hoogtepunt bereikt in Zijn zelfopenbaring in de vleesgeworden Zoon. Als zodanig is de heilige Schrift van fundamenteel belang voor de kerk en onfeilbaar in alle aangelegenheden inzake geloof en behoud.

Laten we eens onderzoeken wat er achter deze theologische samenvatting van ons begrip van de Schrift zit. We doen dit uiteraard niet om eindeloze discussies aan te kunnen gaan of om te bewijzen dat we superieur zijn aan andere christenen die een andere mening zouden kunnen hebben. En ik denk ook niet dat we er alleen maar een theorie over willen hebben. Wij zoeken het begrip van de Schrift, omdat wij dat heel belangrijk vinden, haar willen eren en er een goed gebruik van willen maken. We willen er goed mee om kunnen gaan zodat we er het meeste uit kunnen halen. En dit zijn juist de dingen die Heilige Schrift ons zelfs aanmoedigt om te doen. We kunnen ons ook herinneren dat anderen in de kerkgeschiedenis sterk geprofiteerd hebben van een diep begrip van de Schrift en hoe deze te verklaren. Maar uiteindelijk denk ik, willen wij haar goed begrijpen en gebruiken, omdat we hopen de God van de Bijbel in wie we ons geloof stellen, beter te leren kennen.

Door Gods genade

Velen van ons hebben het kinderliedje gezongen dat gaat van: "Jezus houdt van mij en dat weet ik, want de Bijbel vertelt mij dat". En dat is zeker waar. Maar er is een andere manier om dat vers te zingen, zodat het ook klopt: "Jezus houdt van mij en dat weet ik, *dus* de Bijbel vertelt mij dat!" Deze tweede manier wordt weerspiegeld in de verklaring van GCI dat de Bijbel Gods geschenk aan ons is, een geschenk van genade en dus van Zijn liefde. Omdat God ons liefheeft in en door Christus, heeft Hij vol genade ons voorzien van Zijn geschreven Woord.

God hoefde dat niet te doen, maar Zijn liefde voor ons, Zijn schepselen, heeft Hem bewogen om ons van Zijn Woord in geschreven vorm te voorzien. Gods liefde voor ons komt eerst, daarna volgt dat Hij ons van de Bijbel voorziet. We zouden niet echt in staat zijn om God te leren kennen en lief te hebben als God ons niet eerst had liefgehad en dat aan ons had laten weten door Zijn geschreven Woord. God geeft ons Zijn Woord in de Schrift, want Hij houdt van ons en wil dat wij weten dat Hij dat doet. We moeten altijd onthouden dat de Bijbel, Gods genadevolle gave van liefde voor ons is.

God blijft Zijn Woord van kracht voorzien

Maar dat is niet het laatste. Menselijke woorden in en vanuit zichzelf hebben niet de capaciteit om de waarheid en werkelijkheid van God aan ons te openbaren. Menselijke woorden zijn alleen maar menselijk. Ze komen hoofdzakelijk voort uit onze menselijke ervaringen. Maar God is niet een schepsel en kan niet zomaar worden begrepen vanuit menselijke termen, concepten en ideeën. Woorden, bij het verwijzen naar God, betekenen niet precies hetzelfde zoals ze verwijzen naar de schepping. We kunnen dus

zeggen "we hebben lief" en we kunnen zeggen dat God 'liefheeft". Maar Gods liefde overstijgt onze liefde mijlenver. We gebruiken hetzelfde woord, maar we bedoelen niet hetzelfde als we het gebruiken voor God dan wanneer wij het gebruiken voor onszelf. Toch kan onze liefde een vaag spiegelbeeld van Gods liefde zijn. Dus God zelf dient onze louter menselijke woorden te wijden, heilig en geschikt te maken, zodat we ze kunnen gebruiken om nauwkeurig en getrouw te verwijzen naar de God van de Bijbel en ons niet te leiden naar misverstanden over God en Zijn wegen.

De God van de Bijbel is actief en is voortdurend genadig door het toezien op ons lezen en verklaren van de Schrift, Hij helpt ons om te zien hoe zij op buitengewone wijze God en Zijn wegen aan ons bekend maakt. Hij is niet opgehouden te spreken, sinds de Bijbel tot stand kwam. God blijft in en door Zijn geschreven Woord spreken, het in staat stellen naar Hem te verwijzen en niet alleen maar naar door mensen bedachte ideeën of werkelijkheden. De God van de Bijbel blijft Zijn woord tot ons spreken door dit geschenk van schriftelijke openbaring.

Als God ermee zou ophouden persoonlijk betrokken te zijn en de wonderbaarlijke prestatie zou stoppen het geschreven woord kracht te verlenen om ons in staat te stellen Hem te kennen, dan zou God niet echt gekend zijn. Wij zouden gewoon menselijke en door mensen bedachte ideeën over God overdenken en niets anders. Het resultaat zou waarschijnlijk niet veel beter zijn dan de oude Griekse en Romeinse mythologische goden.

Geïnspireerd door de Geest

Als we vragen: "Hoe heeft God gesproken en maakte Hij Zich aan ons bekend?" Dan blijkt dat dit werk het geheel van God omvat, dat is dus de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Het woord "geïnspireerd" betekent "God ademde". De Heilige Geest is geïdentificeerd als de wind of adem van God. Door de Geest van God, werden bepaalde mensen door de eeuwen heen geroepen, aangesteld en speciaal toegerust om gezaghebbend te spreken in Gods naam. Ze werden "ingeblazen" door de Geest. *Hoe* precies de Geest werkt, weten wij niet en kunnen we niet weten. Maar we hebben te horen gekregen dat de Geest dat kan en Hij heeft eerst de profeten van het Oude Testament van kracht voorzien en vervolgens de apostelen van het Nieuwe Testament.

De Geest lijkt met alles van een bepaalde profetische of apostolische auteur rekening te houden en maakt op een genadevolle wijze gebruik van hen. De Geest gebruikt zowel hun taal, cultuur en sociaal-politieke achtergrond als hun eigen relatie met God, voor Zijn communicatieve doeleinden. De Geest

gebruikt de menselijke elementen van de gekozen profeten en apostelen. Maar de Geest gebruikt deze elementen op zo'n manier dat die hen in staat stelt om verwijzingen te doen ver buiten de geschapen realiteit. De Geest neemt de leiding over hen op zo'n manier dat het die woorden een potentieel geeft om te communiceren die ze nooit zouden kunnen hebben vanuit zichzelf.

Dus door de Geest, dient de Schrift als geheel, als een schriftelijke vorm van communicatie welke God voortdurend kan gebruiken om Zichzelf en Zijn wegen aan Zijn volk door de eeuwen heen bekend te maken. Als de Geest niet aan het werk was met deze mensen, zouden wij geen enkele gezaghebbende en betrouwbare toegang tot Gods Woord hebben. Dus kunnen we God danken voor het kiezen van bepaalde personen door de eeuwen heen en door Zijn Geest hen te inspireren om trouw voor Hem te spreken.

Vooruitziende Bescherming

We hebben deze geschreven woorden omdat zij op de een of andere manier door de eeuwen heen voor ons bewaard zijn gebleven. Ook dit moet worden beschouwd als het genadevolle werk en geschenk van God. Door Zijn grote liefde voor ons, heeft de God van de Bijbel, deze niet alleen “de aftrap” gegeven door het selecteren en inspireren van bepaalde personen, maar ook door er toezicht op te houden, ze door te geven en uiteindelijk te bundelen. We noemen deze vorm van Gods genade, Zijn voorzienigheid.

Blijkbaar omhelst één aspect van Gods voorzienige toezicht ook enige geïnspireerde bewerkingen van reeds bestaand materiaal. Vooruitziend bewaarde God contact met Zijn geschreven woord en met het proces waarin het werd gecanoniseerd (samengebracht in een gezaghebbende collectie). Indien de God van de Bijbel wilde, dat wij een schriftelijke getuigenis van Zijn Woord zouden hebben, dan zouden we uiteraard niet verbaasd moeten zijn dat God er ook op zou anticiperen dat het veilig door de eeuwen heen zou worden bewaard. (Men moet immers behoorlijk slim zijn, om God te zijn!)

De Zelfopenbaring

De genadevolle gave van openbaring zoals het een spoor heeft getrokken door de geschiedenis, bereikt tenslotte een cruciaal hoogtepunt,. Alle profetische woorden bereiden voor op, en kijken uit naar de Zelfopenbaring van God in Jezus Christus, de mens geworden Zoon van God. En alle apostolische geschriften zien achteraf naar de tijd en de plaats waar God

Zelf, als Zichzelf, Zichzelf openbaart en interpreteert in en door Jezus Christus.

In Jezus, hebben we gewoonweg geen ander geïnspireerd woord over God, dan het Levende Woord van God zelf, persoonlijk, in tijd en ruimte en in vlees en bloed. Dus Jezus vertelt ons dat Hijzelf, de Weg, de Waarheid en het Leven is. Hij laat ons geen manier zien, of vertelt ons over de waarheid of geeft ons dingen die leiden tot leven. Hij is Zelf deze dingen. Zodoende bereikt Gods genadevolle onthullende werk, een kwalitatief ander niveau met de geboorte van het Woord van God in menselijke vorm. En, zoals blijkt, het geschreven woord van de door Gods Geest geïnspireerde profeten en apostelen, wijst op de vervulling van hun eigen woord met de komst van het Levende Woord.

Johannes de Doper, als laatste van de profeten en de vertegenwoordiger van allemaal, fungeert als een gezaghebbende getuige als hij wijst naar Jezus als het Licht, het Lam Gods, dat de zonden van de wereld wegneemt, de Messias en de Zoon van God (Johannes 1:8; 29-34). Johannes verkondigde dat Jezus er al voor hem was en Hij degene is die doopt met de Geest. Daarom zei Johannes dat hij minder moest worden en Jezus worden verhoogd, want Jezus is het centrum, van het centrum van Gods openbarend werk en is daarom het middelpunt van de Heilige Schrift.

Getrouw en Onfeilbaar

Het geschreven woord, ontleent haar gezag en trouw aan de Vader, door de Zoon en in de Geest. Omdat God de levende en sprekende God is, hebben we een schriftelijk woord wat ons in contact brengt met het Levende Woord van God, alles door de Geest. Het gezag van de Bijbel is gevestigd en wordt in stand gehouden door een levende en echte verbinding van God met de Bijbel. De Schrift kan functioneren zoals zij doet, omdat zij verbonden blijft met de onfeilbare God. Het gezag en betrouwbaarheid van de Bijbel is niet op zichzelf, losstaand van God, maar staat in een werkelijke, blijvende verbinding met de Vader, Zoon/Woord en Geest. Dus als we lezen of luisteren naar de Bijbel, kunnen we verwachten dat de levende, drie-enige God opnieuw tot ons spreekt.

HOOFDSTUK TWEE – HET LEVENDE WOORD

In het eerste hoofdstuk zagen we dat de Schrift een geschenk is van de levende en sprekende God. Maar dit geschenk is er niet één die los staat van de gever. Door de Geest sprak God door de profeten en daarna via de apostelen. Maar God blijft door diezelfde Geest spreken via deze, door God ingegeven, geschreven woorden. In feite, indien God Zich zou stilhouden en niet langer actief met ons zou communiceren door die geschreven woorden, zouden we geen waar en gezaghebbend Woord van God hebben, waarmee Hij zich bekend maakt. Maar de levende en sprekende God van de Bijbel blijft niet op goddelijke afstand, of handelt Zijn Bijbel af om hem vervolgens te versturen teneinde mechanistisch informatie inzake God over te brengen.

De aard van God is om Zelf te communiceren, Zichzelf bekend te maken, zodat we met Hem kunnen communiceren als Zijn kinderen en zo te delen in een heilige, liefdevolle gemeenschap.

Een ander punt, eerder gemaakt in deel één van deze serie, bevestigt dit allemaal. Gods persoonlijke manier van communicatie is in en door Zijn Zoon, het Levende Woord. Het geheel van de geschreven woorden van de profeten en apostelen, richt onze aandacht op het Levende Woord, Jezus, de mens geworden Zoon van God. Deze Jezus is Gods communicatie van Zichzelf, het openbaren van Zichzelf aan ons. Jezus geeft ons geen woorden van God, Hij is Zelf Gods Woord tot ons. Hij is de uiting van het karakter van God, als een sprekende en communicerende God. Het horen van Jezus is God Zelf horen spreken, direct, persoonlijk, van aangezicht tot aangezicht.

Jezus staat dus centraal in het geschreven woord, de Bijbel. Maar Hij staat achter alle woorden, de hele Bijbel, als diens bron, als de toespraak van God tot ons. Hij is het oorspronkelijke Woord en het laatste Woord van God, de Alfa en de Omega. Met andere woorden, door de vleeswording van het Woord van God, is de auteur van het geschreven woord van God op het toneel gekomen, Hij is verschenen in de persoon van Jezus. En de auteur zijnde, geeft Jezus Zelf aan dat Hij het middelpunt is en achter dit alles staat. Dus toen de Farizeeën probeerden om de Schrift (en hun interpretatie hiervan) tegen Jezus te gebruiken, confronteert Hij hen en zegt : "U bestudeert de Schriften en u denkt daardoor eeuwig leven te hebben. Welnu, de Schriften getuigen over Mij, maar bij Mij wilt u niet komen om leven te ontvangen." (Johannes 5:39-40, NBV). Jezus moet hen uitleggen, dat Hij de auteur [Heer] van de sabbat is (Lucas 6:5) en dat zij niet in de positie verkeren om Hem te beoordelen naar hun interpretatie van de sabbat.

Wanneer de auteur van de Schrift opduikt, moeten we stoppen Jezus te verklaren in termen van ons begrip van de Schrift en dienen we de geschreven woorden te verklaren in termen van Jezus, het Levende Woord .

Door Zijn samenspraak met de mannen op de weg naar Emmaüs na Zijn opstanding, leert Jezus ons hoe het geschreven woord van God te benaderen. Om deze discipelen te helpen begrijpen wie Hij was en wat Hij had doorgemaakt, deed Hij dit: "Daarna verklaarde Hij hun wat er in al de Schriften over Hem geschreven stond, en Hij begon bij Mozes en de Profeten." (Lucas 24:27). Even later legde Hij hen uit: "Toen Ik nog bij jullie was, heb Ik tegen jullie gezegd dat alles wat in de Wet van Mozes, bij de Profeten en in de Psalmen over Mij geschreven staat in vervulling moest gaan." Daarop maakte Hij hun verstand ontvankelijk voor het begrijpen van de Schriften." (Lucas 24:44-45).

Het geschreven woord van God dient te worden uitgelegd in het licht van het Levende Woord, want het doel van het geschreven woord is om ons te leiden naar het Levende Woord, zodat we kunnen weten wie God is en wat Hij voor ons heeft gedaan. Als we de gehele Schrift benaderen met Jezus zelf als de sleutel van interpretatie tot alles, dan horen wij het woord van God zoals het was bedoeld om te worden gehoord. Thomas F. Torrance legde dat gewoonlijk op deze manier uit: Het is als het voor de tweede keer lezen van een moordmysterie. De eerste keer zoeken we naar aanwijzingen zoals "wie-deed-het". Maar niet alles is duidelijk. Sommige dingen zijn te begrijpen, andere niet. Sommige zaken lijken belangrijk, andere lijken onbeduidend. Maar in een goed geschreven moordmysterie zitten tal van aanwijzingen, zelfs zoveel aanwijzingen, dat wanneer eindelijk wordt onthuld wie de misdaad heeft begaan, we enigszins verbaasd zijn, maar ook tevreden dat het logisch bleek. Wij zeggen dan: "Ja, er waren overal aanwijzingen. We wisten gewoon niet waarop we moesten letten en zagen niet hoe ze één geheel vormden".

Wat zou er nou gebeuren als we het moordmysterie voor een tweede keer lezen? Nu met de kennis "wie-deed-het", zouden die vroege aanwijzingen niet onbeduidend zijn. We zouden nu juist zien hoe belangrijk ze echt waren. We zouden in staat zijn de belangrijke van de onbeduidende te scheiden. Die aanwijzingen zouden juist nog sterker opvallen. "Geen wonder dat verdachte A, 'X' zei. Geen wonder dat verdachte B, Y deed". We zouden begrijpen, wat ze betekenen, hoe ze wijzen op degene, die de misdaad beging. We zouden uiteindelijk die aanwijzingen meer waarde geven als de prognoses dan bij de eerste lezing.

En dat lijkt sterk op hoe het is als men de bijbel goed leest. Wetend dat alles

leidt tot wat God gedaan heeft in Jezus Christus, zetten we dat begrip niet aan de kant. We verklaren het geheel van het geschreven woord veeleer in termen van het middelpunt, het Levende Woord van God. Op die manier wordt het geheel van de Schrift goed geïnterpreteerd, het geschenk van God goed ontvangen.

Een andere manier om dit alles uit te leggen is, dat de Bijbel ons zelf vertelt wiens Schrift dit is. We weten wie de Auteur is. We weten waar de Bijbel vandaan kwam. Die is niet anoniem. Dus een andere analogie zou zijn dat de bijbel lezen is als het lezen van een brief van iemand die jij kent en die jou kent. Niet zoals het krijgen van ongewenste reclamepost van iemand die je niet kent en die jou niet kent of om je geeft. Het lezen van deze twee soorten brieven zijn compleet andere ervaringen, nietwaar? Soms als ik brieven (of e-mails) heb gekregen van mensen die ik goed ken, dan kan ik bijna, als ik lees wat ze schrijven, hun stem horen. Ik weet precies hoe zij het zouden zeggen. Het "klinkt net als hen". Het lezen van de Bijbel zou net zo moeten zijn. Hoe meer we het hart, de geest, het doel en de houding van Jezus leren kennen, hoe meer we Zijn stem door de hele Schrift heen horen en zien we hoe het wijst naar Hem, de Zoon en naar Zijn missie als de zelfopenbaring van de Vader en de Geest.

Bij het lezen en proberen om de Schrift te begrijpen niet wetende van wie de Schrift is, wordt een ander aspect van een goede aanpak duidelijk. Het primaire doel van de gehele Schrift is om aan ons te openbaren wie deze God is. Dat betekent, centraal in de boodschap van alle bijbelse schrijvers, staat het overbrengen aan ons, van de aard, het karakter, het doel en de houding van onze Schepper en Verlosser, God. Zij willen ons bovenal laten weten, dat er niet alleen een soort van god bestaat, maar welke God in het bijzonder en hoe deze God is. En ze willen dat hun toehoorders weten wie God is, omdat de God die zij kennen, gekend wil worden en door hen heen werkt om juist dat te bereiken.

Maar de openbaring die God tot stand brengt is niet slechts gericht op een soort van abstracte, onpersoonlijke informatie. Het is kennis die een God openbaart die ons heeft geschapen voor een relatie, voor communicatie en heilige liefde. Deze God te kennen, brengt een wisselwerking mee van geloof, vertrouwen, lof, bewondering, aanbidding en dus omgang en gemeenschap, wat ook inhoudt, in zijn voetstappen volgen, dus onze gehoorzaamheid. En deze wisselwerking is niet alleen "kennis over", maar een kennen, in zekere zin vergelijkbaar met hoe we hebben gehoord van Adam die Eva "bekende"* en een kind kon verwekken. Door Gods daden van openbaring, komen we tot een diep begrip van wie deze God werkelijk is. Liefde voor deze God, de aanbidding van deze God, het vertrouwen of geloof

in deze God zijn onze reacties op wie deze God is. Ware kennis van God welke nauwkeurig en betrouwbaar is, leidt tot ware aanbidding en een levend vertrouwen in God.

*StatenVertaling

In het Oude Testament, is de frequentste en breedvoerig herhaalde beschrijving van Gods natuur en karakter, Zijn "eeuwige liefde". In de psalmen alleen al, wordt de eeuwige liefde, goedertierenheid of trouw van de Heer tientallen malen genoemd. Psalm 136 verkondigt in het bijzonder Gods liefde in het refrein van alle 26 verzen. Een uitgebreide maar iets meer omvattende omschrijving die door het hele Oude Testament heen te vinden is, reflecteert hetgeen de Heer over Zichzelf openbaarde aan Mozes: "De HEER! De HEER! Een God die liefdevol is en genadig, geduldig, trouw en waarachtig". (NBV) De Oudtestamentische profeten hielden voortdurend hun toehoorders Gods aard en karakter voor, de Enige die hun trouw en aanbidding waard is. Wat de volheid van wat Gods eeuwige liefde echter betekent, komt niet in het volle zicht totdat we het belichaamd en waargemaakt zien in de vleeswording, het leven, de dood, de opstanding en de hemelvaart van Jezus met Zijn belofte om terug te keren.

Jezus Zelf heeft vragen over Hem en kennis over Wie Hij was, van het grootste belang gemaakt. Zijn leringen en handelingen zijn bedoeld om de vraag te stellen: "Wie is toch deze?" Zijn gelijkenissen bewogen Zijn toehoorders om nog meer navraag te doen. En uiteraard, confronteert Jezus Zijn eigen discipelen zelfs met deze vraag op twee niveaus: "Wie zeggen de mensen dat Ik ben?" En dan nog nadrukkelijker: "En wie ben ik volgens jullie?" (Marcus 8:27, 29) Jezus Zelf plaatst de vraag *Wie* centraal. Wij moeten hetzelfde doen als we het Woord van God horen (geschreven als levende Woorden), zoals het bedoeld is om te worden gehoord.

Wat in Jezus is geopenbaard en voor ons bewaard is in de reacties van de apostelen en hun geschriften, is dat God niet alleen genadig liefdevol is jegens ons, maar zijn het de Vader, Zoon en Heilige Geest, die Hun bestaan hebben in het drie-enige heilige liefhebben voor alle eeuwigheid, voordat er zelfs een schepping was. Jezus is wie Hij is in Zijn eeuwige relatie van heilige liefde met de Vader en de eeuwige Geest. Dat is het diepste niveau van Gods zelfopenbaring, waar we ontdekken wie God is in Gods innerlijke en eeuwige drie-enige leven.

Dus moeten we onze Bijbelstudie benaderen met als hoofddoel te luisteren en leren van de Schrift wie onze drie-enige God is zoals aan ons is geopenbaard in Jezus Christus. We kunnen de Schrift dan terecht verklaren vanuit dat middelpunt. Deze aanpak betekent dat andere vragen die we misschien liever eerst stellen, of waarover wij ons druk kunnen maken,

secundair zullen komen. Want de Schrift, met Jezus als middelpunt, geeft ons niet alleen bepaalde antwoorden, het vertelt ons ook wat de juiste vragen zijn! Dus de vragen van *Wat?*, *Waar?*, *Wanneer?*, *Waarom?* of *Hoe?* moeten ten opzichte van de vraag *Wie?* relatief worden gemaakt. Want het is de sleutel tot al die andere vragen.

We hebben nu de basis oriëntatie voor ons begrip van de Schrift gelegd en de beste manier om haar te benaderen. We zullen nog wat verdere consequenties bespreken voor het luisteren naar het Woord van God in ons volgende hoofdstuk.

HOOFDSTUK 3 – RICHTLIJNEN VOOR BENADERING VAN DE SCHRIFT

Richtlijnen voor het eerbiedig, in geloof benaderen van de Schrift onder gebed

Omdat, zoals we hebben besproken, de Schrift een geschenk van God is, waarin God genadig beloofd heeft tot ons te spreken door Zijn levende Woord, wat zouden dan enkele richtlijnen zijn voor het benaderen ervan? Ik denk dat het eerste wat moet worden gezegd is, dat we haar eerbiedig moeten benaderen met een verlangen om te worden aangesproken, om een woord van God te horen. Deze houding wordt waarschijnlijk het best aangetoond wanneer we beginnen met gebed tot God, de God van de Bijbel. In gebed erkennen we dat we zoeken en vooruitzien naar het ontvangen van een woord van God Zelf, dat wil zeggen, van het Levende Woord te horen via het geschreven woord door de Geest. Het laat zien dat we gereed zijn om te luisteren, om te horen. En we laten door ons gebed zien, dat we willen horen wat de Heer ons te vertellen heeft. Dat wil zeggen, we luisteren als Zijn kinderen, Zijn schapen, niet als een van Zijn adviseurs of misschien zoals een technicus onpersoonlijke informatie zou zoeken over een getest object of een natuurkundige wet die hij mogelijk zou proberen te gebruiken voor één of ander doel.

Door gebed, erkennen we ook dat we afhankelijk zijn van de Heer en Zijn genade om op een manier te spreken, welke wij kunnen ontvangen. Dat wil zeggen, we luisteren in geloof, erop vertrouwend dat de Heer spreekt en weet hoe tot ons, domme schapen, door te dringen! Luisteren naar de Schrift als Gods heilig woord is een daad van geloof in de God van wie het woord is. We lezen of luisteren naar de Schrift door het geloof in de genade van God, net zoals we doen in elke andere reactie van ons op God. We luisteren en

bestuderen de Schrift in geloof.

Dit betekent dat we ons vertrouwen niet stellen in onze technieken voor Bijbelstudie, ongeacht hoe eenvoudig of hoe geraffineerd ze zijn. En we zoeken niet slechts naar data, naar informatie, naar formules of principes of naar waarheden die we kunnen bezitten of gebruiken voor onze eigen doeleinden. In gebed stellen we ons op vóór de levende Heer, vertrouwend dat Hij zich aan ons bekend zal maken en ons in staat zal stellen om te horen en Hem te volgen waar Hij ons ook mee naartoe neemt. Gelovig gebed tot de Levende God van de Bijbel is van essentieel belang voor onze voorbereiding voor het luisteren naar de Schrift.

Gods agenda, niet de onze

Ten tweede, het luisteren naar de Schrift als God tot ons spreekt, betekent dat de agenda voor ons wordt ingevuld, naar gelang van de aard en het doel wat God heeft met het geven van de gave van Zijn woord aan ons. Dit betekent dat we de Schrift benaderen, niet om ons in de eerste plaats precies te geven wat we zoeken, zoals antwoorden op onze huidige of zelfs dringende vragen, maar om ons te laten zien wat de juiste vragen zijn en welke zaken prioriteit hebben naar Gods zienswijze. We kunnen de Schrift niet forceren om antwoorden te geven op vragen waar zij niet voor is bestemd om te beantwoorden, noch om prioriteit te geven aan enige zorg of probleem dat wij hebben, wat niet overeenkomt met de prioriteiten en centrale kwesties van de Schrift zelf. We zouden open moeten staan om onze geest hervormd te krijgen teneinde de geest van Christus te weerspiegelen en wat Hij ziet als van het hoogste belang.

Het belang van de WIE? vraag

En wat is de centrale strekking van de Bijbelse openbaring? Het is om de identiteit, karakter, hart, het doel en de aard van God bekend te maken. De Schrift is voornamelijk ontworpen om de vraag te beantwoorden: "Wie is God?" Dus onze primaire vraag bij het lezen en luisteren naar de Schrift zou moeten zijn: "Wie bent u, Heer?" Dat is de eerste en belangrijkste vraag die in ons hart en geest zou moeten zijn als we de Schrift bestuderen. Ongeacht welke passage we behandelen, zou onze eerste zorg moeten zijn: "Wat vertelt God mij over Zichzelf in deze passage?"

We dienen onze vragen van *Wat? Hoe? Waarom? Wanneer?* en *Waar?* op de tweede plaats te zetten. In feite kunnen deze vragen alleen juist beantwoord worden door de *Wie?*-vraag eerst te stellen. In vele kerkelijke

situaties is de moeilijkste vraag die nodig op een laag pitje moet worden gezet, deze: "Wat moet ik doen voor God" We hebben zo'n haast om te ontdekken wat God wil dat we doen voor Hem, dat we vaak het meest fundamentele aspect van de Schrift over het hoofd zien, dat betrekking heeft op het openbaren, verduidelijken en ons Gods aard herinneren, Zijn karakter, hart, doel en streven. Het is veel belangrijker om te weten *Wie* het is die we gehoorzamen, dan te proberen om het juiste te doen. We kunnen in feite niet eens precies onderscheiden *wat* God wil dat we doen en op welke manier, tenzij we handelen vanuit kennen en vertrouwen op deze God, volgens *Wie* Hij is. Alleen dan zal onze houding en de motieven en het karakter van onze daden overeenkomen of getuigen van Gods eigen karakter. Alleen dan zullen we zien dat Zijn geboden niet zwaar zijn en dat Zijn juk zacht is en Zijn last licht. Dus moeten we de Bijbel lezen en luisteren naar preken, om dieper inzicht te krijgen in wie God is.

Ik moet er ook aan toevoegen dat de grootste en meest schadelijke misleiding waar we in terecht kunnen komen, is te worden misleid over de aard en het karakter van God. Te worden misleid of bedrogen aangaande wie God is, ondermijnt ons geloof, wat op zijn beurt de basis vormt van onze hele reactie op God. Als ons geloof of vertrouwen in God ondermijnd of verdraaid is, zal de rest ook instorten: onze aanbedding, ons gebed, ons luisteren naar de Schrift, onze gehoorzaamheid, onze hoop en onze liefde voor God en voor onze naaste. Ons geloof is een reactie op ons besef van wie God echt is. Als dat goed op één lijn staat, dan wordt het christelijke leven gestimuleerd en krijgt energie, zelfs onder moeilijke omstandigheden. Wanneer het wordt vervormd, proberen we christelijk te leven op een manier alsof we lopen met een blok aan ons been. Dus dagelijks te worden herinnerd aan de waarheid wie God is, dient onze hoofdprioriteit te zijn, wat overeenkomt met de prioriteit van de structuur en het doel van zowel het schriftelijke als het Levende Woord van God.

Jezus Christus, het centrale Middelpunt

Ten derde, als we dit doen, zullen we als middelpunt en norm onze kennis en vertrouwen in God hebben, bij alles wat de Schrift zegt over Jezus Christus. Gericht op dit levende Middelpunt van het centrum, zullen we zien hoe het Oude Testament wijst naar en ons voorbereidt op de herkenning van Hem. Jezus Christus is Gods antwoord op de *Wie*-vraag, persoonlijk, in tijd en ruimte, in vlees en bloed, waar het oude Israël naar zocht. Bij Jezus Christus, is het "Wat je ziet is wat je krijgt". In Hem is de gehele Godheid persoonlijk aanwezig, actief en sprekend. Jezus is de verklarende sleutel tot de gehele Schrift, want in Hem zien en horen wij de hartslag van God. We zien en horen de bewegingen van Zijn hart en verstand, zelfs Zijn Geest, de Heilige Geest.

Het licht dat we zien stralen vanaf het gezicht van Jezus, werpt licht op de hele Schrift, want in Hem heeft de God van de hele Bijbel Zichzelf persoonlijk geopenbaard.

Dus moeten we de Schrift op een manier lezen en verklaren dat wij door alles heen, op de één of andere manier beginnen te zien hoe het wijst naar, en zijn vervulling vindt in Jezus Christus. Bekijk dit als een proces net zoals het voor de tweede keer lezen van een moordmysterie. De eerste keer ontdekte je op het einde, eindelijk "wie-deed-het". Een tweede keer lezen ervan was een heel andere ervaring. Je zag door een nieuw licht op de zaak, hoe alle aanwijzingen in het begin van het mysterie wezen op "wie-deed-het". Je waardeert de aanwijzingen (en herkent de foutieve) de tweede keer nog beter. Maar de aanwijzingen zijn niet de oplossing. Hun waarde is hoe ze aangeven of aanwijzingen zijn, die wijzen op de oplossing van het mysterie.

Dit betekent dat centraal in onze studie en begrip van de gehele Bijbel, de Persoon en daden van Jezus zouden moeten zijn. Dit verlangt het toekennen van een zekere prioriteit aan en focus op de evangeliën. Dit betekent niet dat we ons alleen focussen op de woorden of de leer van Jezus, waartoe sommige Bijbels met rode letters ons zouden kunnen verleiden. Integendeel, het betekent het centraal plaatsen van alles wat de evangeliën ons vertellen over wie Jezus is. Hier vallen onder meer Zijn eigen woorden, daden en eigen-interpretaties onder, (denk bijvoorbeeld aan alle "ik ben" uitspraken in Johannes), maar maak ook gebruik van de teksten die het meest direct beantwoorden wie Jezus is, niet alleen in de evangeliën maar ook in de rest van het Nieuwe Testament.

Wie Jezus is in relatie tot de Vader en de Heilige Geest

Als we onder gebed beginnen te luisteren naar de Schrift, ons concentrerend op de *Wie?*-vraag, door God Zelf in Jezus beantwoordt, zul je merken dat de primaire manier waarop Jezus wordt geïdentificeerd, betrekking heeft op Zijn relatie met God de Vader en God de Heilige Geest. Het antwoord op de *Wie?*-vraag is onlosmakelijk verbonden met het begrijpen van de aard, karakter, doel en het plan van Jezus *in relatie* met de Vader en de Geest. Want Jezus vereenzelvigd Zich voornamelijk en consequent door middel van deze relaties. Hij is Degene die door de Vader is gestuurd, Degene die al eeuwig bij de Vader was en eeuwig geliefd wordt door de Vader. Hij is Degene die de Geest bezit en die gekomen is om ons Zijn Heilige Geest te geven.

De grootste nadruk op het belang van Jezus' relatie met de Vader en de Geest wordt gelegd in het Evangelie van Johannes, dat zijn hoogtepunt

bereikt in Johannes 17. Jezus kennen is de Vader kennen. De Vader te kennen betekent, erkennen wie Jezus is. In wisselwerking staan met Jezus betekent direct en persoonlijk omgaan met de Vader en de Geest.

In onze Bijbelstudie en prediking moeten we dus aandacht besteden aan de kwaliteit en de aard van Jezus' relatie en wisselwerking met de Vader en de Geest. Want Hij is, in Zijn wezen, de Zoon van de Vader, één met Zijn Geest. Besteed speciale aandacht aan waar we inzicht krijgen in de relaties van de Vader, Zoon en Geest, overal in de Schrift. Want in die relaties zullen we het meest direct, persoonlijk en concreet zien en horen, wie die de God van de Bijbel is. En steeds opnieuw terugkerend naar dat levende centrale Middelpunt, wordt ons geloof gevoed en groeit naar een leven waar een vreugdevolle gehoorzaamheid uit voortvloeit.

Met het Middelpunt van ons gebed, geloof, toewijding en aanbidding vastgesteld, als een soort van poolster, wordt alles met betrekking tot het luisteren naar en het bestuderen van de Schrift van de Heer op het juiste punt gericht.

HOOFDSTUK VIER – REGELS VOOR DE INTERPRETATIE VAN DE SCHRIFT

Zoals ik al zei aan het einde van het derde deel in deze serie: "Met het Middelpunt van ons gebed, geloof, toewijding en aanbidding vastgesteld als een soort van poolster, wordt alles met betrekking tot het luisteren naar en het bestuderen van de Schrift van de Heer op het juiste punt gericht." Laten we dus nu een aantal van deze algemenere consequenties bekijken die kunnen worden beschouwd als een soort van regels, die ons op koers houden bij het navigeren gericht op onze Poolster.

Interpreteer Onderdelen in het Licht van het Geheel

Zoals je weet, wordt Jezus in de Schrift gekend als de Eerste en de Laatste. Hij is ook gekend als het levende Woord van God of de *Logos* van God. We zouden kunnen zeggen dat Jezus zowel het eerste woord is en spreekt tot de schepping, en is en heeft het laatste woord over de schepping. Alles werd in gang gezet door Hem en de uiteindelijke bestemming van alles is vastgelegd in relatie tot Hem, de rechtmatige erfgenaam.

Misschien denken we er niet vaak over na, maar het herkennen van dit alles over Jezus, onze opgestane en opgevaren Heer, heeft gevolgen voor ons

verstaan en bestuderen van de Schrift. In het verleden werd het wel zo gezegd: interpreteer altijd de verschillende delen van de Schrift (verzen, alinea's, hoofdstukken, boeken, enz.) in het licht van het geheel van de Schrift. Geen enkel schriftgedeelte kan eenvoudigweg worden begrepen in zichzelf, maar alleen in de context van het geheel. Sommigen hebben gezegd dat elk deel van de Schrift moet worden geïnterpreteerd in termen van de volheid van zijn betekenis (de *sensus plenior*).

Je hebt vast wel eens de goede raad gehoord om geen verzen "uit hun verband te trekken". Dat klopt. De context omvat namelijk niet alleen de verzen direct in de buurt van een bepaalde tekst, maar het hoofdstuk, het gehele boek waarin hij staat en uiteindelijk, de hele bijbel. Door de eeuwen heen komen veel valse leringen, zelfs in onze hedendaagse tijd, voort uit het uit z'n verband trekken van een passage en dan alleen daaruit conclusies te trekken. In feite kunnen we dan gemakkelijk de werkelijke context die ons is aangeleverd door het geheel van de Schrift door onze eigen context vervangen. Onze context wordt dan de 'vertolkende' Poolster. Er bestaat dus geen vervanging voor het levenslang bestuderen van de gehele Schrift, dat wil welbeschouwd zeggen: "al de raad Gods" (NBV).

Maar "al de" blijkt niet alleen alle boeken en verzen van de Bijbel te zijn. Het blijkt dat "al de" (of: het geheel) omvat Wie voor, achter, en rondom is, en aan het einde van de Schrift staat. Dit geheel is wat de Bijbel zegt over wie God is. De *Logos* zijnde van alles, met inbegrip van de Schrift, omvat Jezus Christus het allemaal. Dus het geheel omvat alles wat we leren door de hele geschiedenis heen van openbaring die bewaard is in de Schrift. En elk deel moet worden begrepen op een manier die bijdraagt aan het geheel (van wie God is in Christus) en hoe het geheel de onderdelen omvat. Deze "regel" zal ons helpen de betekenis van de Schrift op een juiste manier te verstaan en te verklaren als we naar haar verschillende delen luisteren, want het komt allemaal voort uit één en dezelfde gehele God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Het zou allemaal hetzelfde moeten klinken, omdat het behoort tot één en dezelfde God persoonlijk gekend in Jezus Christus.

Interpreteer het Onduidelijke in het licht van het Duidelijke

Een andere 'regel' die in voorbije eeuwen van de kerk vaak is aanbevolen en die ons zal helpen gericht te blijven op de Poolster, is om "onduidelijke passages te verklaren in termen van "de duidelijke". Dit is een goede richtlijn. Veel valse leer is afgeleid van een fascinatie voor de onduidelijke, de duistere of de ondoorzichtige passages van de Schrift. Leraren zouden kunnen profiteren van zulke gevallen, omdat, gezien de dubbelzinnigheid van hun betekenis, veel betekenissen geloofwaardig schijnen te kunnen worden

gemaakt. Ze zijn niet duidelijk genoeg van zichzelf, om een hele reeks speculatieve inzichten uit te sluiten. Dus iemand die een logische verklaring weet te geven, kan vaak overtuigend overkomen, echter in werkelijkheid leggen zij er vaak hun eigen mening in. De regel om gebruik te maken van duidelijke passages om de verschillende opties af te wegen ter interpretatie van de betekenis van moeilijke passages, beschermt tegen dit gevaar. We moeten vooral geen onduidelijke passages gebruiken en een bepaalde kennis ervan om de duidelijker passages te herinterpreteren!

Maar we kunnen vanuit deze regel een stap verder gaan. Wie of wat is de duidelijkste uitdrukking van het hart, het verstand, de wil en het karakter van God? Jezus Christus. Hij is het Licht van alle licht. De gehele Schrift moet uiteindelijk worden verstaan in Zijn heldere licht. Hij alleen geeft ons het aangezicht van God in eigen persoon.

Laten we eens kijken naar een voorbeeld. De Farizeeën van het Nieuwe Testament hadden een begrip van Gods wet, de Thora. Toen Jezus kwam, beschuldigden ze Hem van het schenden van wat zij als de hoogste prioriteit van deze wet achtten, namelijk het houden van de sabbat. En ze hadden logisch uitgedacht wat moest worden geïmpliceerd bij het houden van de sabbat. Zij interpreteerden Jezus en Zijn handelingen in termen van hun kennis van de wet van God. Hoe reageerde Jezus op hun beschuldigingen? Zei Hij gewoon: "Ik ben gekomen om u een andere interpretatie te geven hoe de wet moet worden toegepast"? Nee, Hij zei: "Want de Mensenzoon is Heer en Meester over de sabbat" (Mattheüs 12:8 NBV). De Farizeeën gaven prioriteit aan hun begrip van de wet, en interpreteerden Jezus in termen daarvan. Maar Jezus ging daar tegen in door hen te vertellen wie Hij was in relatie tot de wet en zei dus: "Ik schiep de wet, Ik gaf haar z'n betekenis, ik weet hoe zij dient te worden geëerd en wanneer zij wordt geschonden. Interpreteer de wet in termen van Mij, zijn Heer, niet Mij in termen van de wet. Zij is Mijn dienaar. Ik ben niet haar dienaar, om door haar geoordeeld te worden"

Zo brengt Jezus de Farizeeën tot een kritiek punt. Zullen zij Jezus erkennen als de Levende Heer, de Heer van de wet of zullen zij nog steeds de wet gebruiken als "heer" om Jezus te verklaren en te beoordelen? Wat of wie is de hoofdzaak en wat of wie is de bijzaak? Wat of wie is hier duidelijk en wat is relatief onduidelijk? We kunnen de wet mogelijk niet beschouwen zoals de Farizeeën dat deden, maar we zouden andere waarheden of houdingen of standpunten kunnen hebben welke we aannemen en gebruiken om Jezus te verklaren of begrijpen en wie God is. Jezus erkennen als het Centrum van het centrum zal ons uitdagen om alles te bekijken in termen van Zijn interpretatie van de dingen, in Zijn licht.

We kunnen dus samenvatten: we verklaren de delen in termen van het geheel en de onduidelijke in termen van het duidelijke en alles in termen van Jezus Christus!

Interpreteer het Oude Testament in het licht van het Nieuwe

Een andere gevolgtrekking die in het verleden is vastgesteld, is om het Oude Testament te verklaren in termen van het Nieuwe Testament. Ook dit is een goede "regel" die we kunnen volgen en verder uitbreiden. Jezus is de vervulling van de openbaring en de voorziening van God. Dat wil zeggen, Hij is de zelfopenbaring en de zelfgave van God voor ons en voor onze redding. Hij voldoet aan alle beloften van God ingesteld en aangekondigd in het Oude Testament. De beloften moeten worden begrepen in termen van de vervulling, niet andersom.

Maar het Oude Testament gaat over meer dan de beloften zelf. Het gaat om een voortdurende relatie en wisselwerking van God met Israël gedurende meer dan ongeveer duizend jaar, met inbegrip van de samenspraak met tal van profeten op verschillende punten in de geschiedenis van die relatie. God bracht Israël ergens heen en Israël wist dat. God had hen nog niet het laatste woord gegeven. Ze keken uit naar Zijn Geest uitgestort op alle vlees (Joël 2:28) het opnieuw leven inblazen in de dorre beenderen (Ezechiël 37:5) en het verkrijgen van een nieuw hart (Ezechiël 11:19, 36:26). Ze keken uit naar de tijd van Gods vrede of sjalom wanneer ze zich niet meer hoefden voor te bereiden op oorlog en geen bloed aan hun handen meer zouden hebben. (Jesaja 2:4, Joël 4:10; Micha 4:3) Zij verwachtten de voltooiing van de offerdienst, als ze zich zouden bevinden in de aanwezigheid van de levende God en dan waarlijk leven! De openbaring in het Oude Testament hield de verkondiging in dat er veel meer zou komen, dat God nog niet klaar was met Zich bekend te maken en alles voor hen te doen. Zelfs aan het einde van de laatste woorden van de profeten, wisten zij dat ze nog niet aan het einde van het verhaal gekomen waren. De climax was nog niet bereikt.

Het feit dat Gods openbaring een geschiedenis van wisselwerking met Israël inhield en het spreken via geselecteerde profeten, betekent dat we elke passage in termen van waar het hoort in het verhaal moeten verklaren, want het leidt tot, òf weg van Gods zelfopenbaring en zelfgave in Jezus Christus. Deze regel van interpretatie is vooral belangrijk voor bepaalde ethische of kerkelijke richtlijnen die aan het oude Israël werden gegeven. Wat God gebiedt aan Israël in een bepaald geval is niet Gods laatste en eeuwige woord.

Bijvoorbeeld, terwijl het "oog om oog en tand om tand " gezegde veel

vredelievender was dan de eerwraak code die beoefend werd door de omringende oude Midden-Oosten culturen van die tijd, was het niet Gods laatste woord aan Zijn volk. In plaats daarvan is het laatste woord belichaamd in Christus, die van Zijn vijanden hield tot het einde en ons opdracht gaf om hetzelfde te doen. Bij de interpretatie moet dus rekening gehouden worden, wáár we in het verhaal de handelingen, houding of gegeven instructies vinden. God vult Zijn openbaring aan en verduidelijkt haar door middel van een geschiedenis van wisselwerking met Zijn volk, dus niet elk woord in de Bijbel is Gods laatste woord over het onderwerp. Vooruitziend, zijn er veel plaatsen in het Nieuwe Testament waar een belangrijke wijziging of een onderbreking uitdrukkelijk wordt genoemd, zoals het houden van de sabbat.

Dit betekent niet dat alles wat is gezegd in het Oude Testament later noodzakelijkerwijs radicaal opnieuw moet worden geïnterpreteerd. Menig inzicht of instructie kan grotendeels ongewijzigd blijven, zoals principes die wij herkennen als algemene morele aanwijzingen die gekoppeld zijn aan onze menselijke natuur en rekening houdt met onze zondige toestand. Over vrij permanente en universele karakteristieken van de mensheid, zoals huwelijk, seksuele moraal en de relaties van ouders en kinderen, die door de geschiedenis heen en over verschillende culturele contexten, ongeveer hetzelfde blijven, verwachten we toch wel aanzienlijke continuïteit van de leer. Het Nieuwe Testament geeft vaak in speciale gevallen de continuïteit in een bevrijdende ontwikkeling van bewoording aan.

Ook al zijn er enkele praktische of zekere verschillen, op het niveau van de fundamentele principes die Gods karakter weerspiegelen, moeten we een zekere continuïteit verwachten tussen de eerdere en latere toepassing van datzelfde principe in het Nieuwe Testament. Er lijkt een bevrijdende ontwikkeling te zijn in de manier waarop Gods meer algemene doeleinden in het leven van de kerk worden toegepast, na de vervulling van Gods wil volbracht in Christus, vergeleken met vóór deze vervulling. Een voorbeeld zou zijn dat, hoewel Israël van tijd tot tijd ten strijde werd gestuurd, haar wel werd voorgehouden, niet wraakzuchtig te zijn en om vooruit te kijken naar een tijd dat haar zwaarden omgesmeed zullen worden tot ploegscharen. De christelijke kerk is geroepen om die weg te vervolgen om uiteindelijk vrede stichter te zijn en geen mens te beschouwen als ultieme vijand, maar veeleer te vergeven en te werken naar verzoening en herstel.

De kwestie van slavernij lijkt in dezelfde categorie te vallen. Wat Israël werd toegestaan, behoort niet langer bij de christelijke kerk. Paulus verzocht Filemon dus, diens slaaf Onesimus (Filemon 1:16-17) vrij te laten. Slavernij is een praktijk die werd "weggedaan". Dus zulke instructies die aan Israël werden gegeven, kunnen niet één op één worden overgenomen door de kerk

nu, voorbijgaand aan het feit, dat wij een andere plek in het verhaal innemen, dan die het oude Israël had. De God van de Bijbel is een God van het leven, niet van de dood, een God van vrijheid, niet van slavernij, een God van liefde, verzoening en verlossing en niet van vijandschap en wraak. Hoewel we zeker aanwijzingen van deze kenmerken kunnen vinden in het Oude Testament, duikt soms een betekenisvolle dubbelzinnigheid op in Gods geschiedenis van wisselwerking met Israël. Wij echter, leven nu om te getuigen van de duidelijke en volledige vervulling van Gods Woord in Christus, niet van haar voorafschaduwing en voorbereiding. Op deze manier verklaren wij het Oude Testament in termen van het Nieuwe.

We hebben nu verscheidene richtlijnen voor de juiste interpretatie van de Schrift met Jezus Christus het Levende Woord in het midden van het geschreven woord. In de volgende twee hoofdstukken zullen we doorgaan om nog enkele richtlijnen aan te bieden om ons te helpen gericht te blijven op onze Poolster.

HOOFDSTUK VIJF - WERKELIJKHEID EN DE BETEKENIS VAN DE SCHRIFT

Dit vóórlaatste hoofdstuk behandelt nog een aantal aspecten van het luisteren naar en het bestuderen en verklaren van de Schrift, dat haar door God gegeven aard en doel eert. Terwijl wij deze bestuderen, komen we misschien een aantal slechte gewoonten tegen, die we dienen af te leren.

Het Ontdekken van de Betekenis Die Er Is

Het gebeurt vaak dat als ons de Schrift voorgelezen of gepredikt wordt, of we bestuderen haar zelf, dat we het benaderen en denken: we gaan "proberen het begrijpelijk te maken". Maar ik denk niet dat dit echt de beste manier is het zo te stellen. Integendeel, we komen tot het inzicht, dat als God tot ons spreekt in de Schrift, zij ons leest, het maakt ons begrijpelijk! Gods Woord werpt licht op ons leven. Gods Woord is levend en actief en zeker geen passieve verzameling van gegevens die wij onderzoeken, organiseren, rangschikken en toepassen en dan aankondigen wat wij eruit hebben opgemaakt. Integendeel, als wij naar de Schrift luisteren, worden wij beïnvloed door het Woord en de Geest. Het brengt haar eigen betekenis en gevoel mee. Dus, niet wij kunnen er betekenis en zin aan geven. Wij ontdekken haar betekenis en zin.

Het luisteren naar en het bestuderen van de Schrift is een kwestie van

ontdekken, geen creativiteit, innovatie of theoretiseren. Het luisteren naar de Schrift op een manier die het geloof bevordert, vraagt dus ontvankelijkheid van onze kant, zodat zij het ons kan vertellen. We stellen ons niet al bij voorbaat kritisch op, terwijl we van tevoren al beslist hebben wat we wel of niet willen horen en wat we wel of niet in ons leven willen toepassen. Sint Augustinus beseftte lang geleden al dat er een enorm verschil is in het benaderen van de Schrift als gebruikers in vergelijking met ontvangers die bereid zijn om te genieten en te leven naar het Woord dat we horen. Hij adviseerde, net zoals het boek van Jakobus doet, dat we de houding aannemen van hoorders van het Woord van God, het ontvangen en er zelfs behagen in scheppen.

Ontvankelijkheid, de Juiste Subjectiviteit

We hoeven niet te raden of een heleboel hypothetische mogelijkheden te doorzoeken om te ontdekken welke specifieke houding van ontvankelijkheid we behoren te hebben ten opzichte van Gods Woord. Ten eerste, Jezus, in Zijn eigen respons t.o.v. Zijn Vader en de Geest, laat de juiste persoonlijke en innerlijke (afhankelijke) oriëntatie zien, die wij moeten hebben ten opzichte van het Woord. Ten tweede, de apostelen die Jezus uitkoos, waaronder Paulus, belichaamden de geest van responsiviteit welke Jezus' eigen ontvankelijkheid weerspiegelt. Deze apostelen werden niet alleen gekozen omdat ze in staat waren om nauwkeurige informatie (feiten) over te brengen. Ze werden aangewezen, omdat ze de juiste soort ontvankelijkheid (subjectieve oriëntatie) bezaten t.o.v. de waarheid welke ze werd gegeven. Als wij het Woord van God willen horen, moeten wij in hun plaats gaan staan, hun houding van ontvankelijkheid aannemen. We moeten oren hebben om te horen, om te begrijpen wat zij zeggen, om te horen wat zij hoorden.

Vaak denken we dat de bijbelse openbaring die door de auteurs aan ons is gegeven, gewoon een verzameling van gegevens is, informatie die daar gewoon objectief op papier staat, neutraal en in die zin objectief (zeggen we). Wij nemen vervolgens die "data", spitten die vervolgens voor onszelf door met welke subjectieve oriëntatie we ook maar willen, met inbegrip van welke poging dan ook om ons te ontdoen van een subjectief element. Maar de bijbelse bewaarders van de openbaring bieden niet zomaar objectieve informatie zodat wij kunnen beslissen hoe die ons toe te eigenen of te ontvangen. Nee, de bijbelse openbaring bevat ook de openbaring over de aard van haar eigen juiste ontvankelijkheid, haar eigen benadering en houding. En dat subjectieve aspect is belichaamd in Jezus en Zijn apostelen en is ook overgebracht in Hun bewaarde geschriften. Openbaring kan als openbaring niet los van dit soort ontvankelijkheid verworven worden omdat het daarin is opgenomen.

En deze subjectieve oriëntatie is niet neutraal of theoretisch objectief. De ontvankelijke oriëntatie van de bijbelschrijvers is er een van vertrouwen, met de bereidheid om zich te bekeren, een verlangen naar verzoening en vertrouwen in de kracht en de trouw van God om te verlossen, te vernieuwen en alle dingen goed te maken. De openbaring zelf omvat zowel objectieve als subjectieve elementen die perfect op elkaar zijn afgestemd. Hoe de openbaring wordt ontvangen, is perfect afgestemd op wat er is geopenbaard. In feite kan de openbaring helemaal niet worden begrepen, behalve in en door die specifieke subjectieve oriëntatie. God benadert ons niet neutraal, maar juist gedreven en verlossend. Dus wij kunnen God (ook) niet neutraal en onpartijdig benaderen als wij de inhoud en de voordelen van Zijn geopenbaarde verlossing waarlijk willen opnemen. En deze ontvankelijkheid die eigen is aan Jezus en weerklinkt in de apostelen, is ons gegeven als een gave van de Geest, zodat wij de openbaring van God, die de apostelen van Jezus Christus doorgaven aan de hele kerk, voor altijd, zouden kunnen ontvangen.

De Valse Objectiviteit van het Theoretische Denken

Heel veel van de informatie die we krijgen, waarvan een aantal betiteld wordt als wetenschappelijk, is theoretisch. Het is losgekoppeld van de bron van de informatie van het object wat wordt onderzocht. Een dergelijke benadering kan gewoon lijken op woorden, concepten, ideeën, principes of cijfers en wiskundige formules. Soms komt de informatie tot ons als een argumentering die is opgebouwd uit een keten van logische verbanden. Om eens een analogie te gebruiken, zou het zijn zoals het bestuderen van het kielzog van een boot die allang voorbij is, zonder veel te leren over de boot zelf, terwijl dat juist is wat we willen weten. Dergelijke informatie helpt ons zelden verbanden te leggen of een wisselwerking met het object te krijgen, de werkelijkheid zelf, daar het er slechts indirect mee is verbonden. We kijken naar de gevolgen van iets, niet naar de bron of de oorzaak van de effecten.

Vaak worden we in de christelijke leer naar het overwegen van de bewijzen van iets gestuurd (het kielzog of nasleep, de effecten), maar zijn we niet gericht op het nadenken over de werkelijkheid zelf (de boot, oorzaak of bron van de effecten). We kunnen bijvoorbeeld bewijzen voor het lege graf aangereikt krijgen, of het bestaan van de wonderen van Jezus, maar niet veel aandacht schenken aan Jezus zelf. Als we dat pad volgen, kunnen we wellicht iets over Hem leren, maar we leren Jezus *Zelf* niet kennen.

Deze nogal theoretische benadering is vaak wat we te horen krijgen van "deskundigen". Soms zijn we onder de indruk van de kennis en het inzicht die ze tonen. Maar op andere momenten ergeren hun theoretische informatie en

principes ons en laat het ons koud. Het lijkt erop dat dergelijke informatie geen praktische toepassing heeft in het leven. Wij vermoeden dat wat ze delen, het product is van een overactieve geest gevoed door veel te grote ego's!

Ondanks niet altijd, is deze abstracte benadering vaak kenmerkend voor het theologische of filosofische denken, welke *ideeën* of *concepten* over God verschaft. Doctrine wordt dan slechts een verzameling van ideeën of concepten om in te geloven (of niet!). Dit verlaagt het christendom tot het louter begrijpen van christelijke ideeën, ideeën ongetwijfeld ontleend aan de Bijbel. Maar deze theoretiserende en ideematige aanpak plaatst ons op het spoor van een ramp die gebruikelijk is in de moderniteit en postmoderniteit (twee perioden die tegenwoordig tegelijkertijd bestaan). De moderne manier van denken heeft de neiging om geloof te beschouwen als vooroordeel dat alle ware kennis van de werkelijkheid vervormt. De postmoderne mentaliteit heeft de neiging om geloof te zien zoals alle vormen van kennis, als zijnde gevormd door persoonlijke/subjectieve factoren (zoals ras, geslacht, klasse, etc.). In dit postmoderne perspectief, valt al het weten ineen tot zelfkennis, agnosticisme of nog vaker, kennis gestuurd door de wil-tot-macht*.

*Boek van Friedrich Nietzsche's filosofie "Der Wille Zur Macht" (http://nl.wikipedia.org/wiki/Wil_tot_macht)

Een bijbels-gevormde geesteshouding erkent deze belemmeringen om de waarheid te begrijpen, met inbegrip van het kennen van God. Vanuit het bijbels perspectief, worden wij gevallen mensen, gezien als afgodendienaars die goden maken naar ons eigen beeld, om onszelf en onze eigen soort te rechtvaardigen. De profeten van Israël spraken zich uit tegen deze afgoderij, die onze poging is om God naar ons eigen beeld of beelden te herscheppen, zodat wij die zelf kunnen controleren en gebruiken. Het gouden kalf in de tijd van Mozes is een voorbeeld. De gehele Schrift leert ons dat God niet kan worden gevonden door puur menselijke inspanning en dat we slechts bedrogen zullen uitkomen door de resultaten van dergelijke misleide inspanningen. Jezus heeft gezegd: "...niemand dan de Vader weet wie de Zoon is, en wie de Vader is, dat weet alleen de Zoon..." (Mattheüs 11: 27 NBV). Zoals de vroege kerk gewoonlijk zei: "Alleen God kent God". Maar dat betekent niet dat God niet gekend kan worden, want het sluit niet uit dat God slim en gemotiveerd genoeg is om te begrijpen hoe Hij zich bekend kan maken. Dus het gezegde van de vroege kerk ging verder met: "En alleen God openbaart God". En dat is waar Jezus verder gaat met te zeggen: "...en iedereen aan wie de Zoon het wil openbaren."

De God van de Bijbel kan en wil Zich bekend maken. Hij is de Goede Herder die weet hoe door te dringen tot de domme schapen. Gods daad van

Zelfopenbaring is noodzakelijk als we God Zelf willen kennen, persoonlijk en diepgaand (epignosis is het Griekse woord dat wordt gebruikt in het Nieuwe Testament, synoniem aan het : Adam die zijn vrouw Eva "bekende"*).

* Zie Hoofdstuk 2

Openbaring, vooral de *Zelfopenbaring* van God in Christus, waarvan werd getuigd door de persoonlijk geselecteerde apostelen van Jezus en de werking van de Geest, kan niet worden benaderd op de moderne noch op de postmoderne manier, door ofwel het elimineren van het subjectieve element of door te verklaren dat het altijd in ieder geval de waarheid verbergt of verdraait. Het kennen van God door Zijn daad van Zelfopenbaring vraagt om een bepaalde subjectieve benadering die overeenstemt met de aard en het doel van de openbaring, namelijk met God worden verzoend. Het roept op tot nederigheid en de waarde van een mosterdzaadje aan geloof/vertrouwen om de bal aan het rollen te krijgen. We moeten bereid zijn om onze manier van kennen, zowel de objectieve als subjectieve elementen daarvan, te richten naar de aard van de openbaring. Het kennen van God vraagt om een bereidheid tot bekering en een verlangen om met God verzoend te worden. Gods Zelfopenbaring sluit de dubbele fouten uit van zowel een poging tot verwijderen van alle subjectiviteit (valse objectiviteit), als het aannemen dat welke subjectieve houding wij ook zouden prefereren, zou volstaan (valse subjectiviteit).

Het luisteren op deze manier naar het Levende Woord via het Geschreven Woord door de Geest brengt ons in contact met de werkelijkheid zelf, met de levende God. In en door de Schrift, met Christus in het middelpunt, krijgen we geen informatie *over* God, maar vernemen we een Woord *van* God, die Zichzelf bekend maakt als Heer en Redder door middel van die getuigen, die het voor ons bewaard hebben. Als we de Schrift als slechts een collectie van concepten, ideeën of principes over God en Zijn wegen benaderen, zullen we de boot missen! De Schrift, door het Woord en de Geest, stelt ons in de eerste plaats niet in staat om te weten over God of Zijn wil voor ons, maar om God te kennen, *zelf*, in eigen persoon. Dát is de kwestie, want God is een Levende God en een sprekende God en is niet op gehouden te spreken sinds de dagen van Jezus. Het luisteren naar en het bestuderen van de Schrift met nederigheid en vertrouwen/geloof in de God van de Bijbel, is een essentieel aspect van ons leven in de daadwerkelijke relatie, communicatie en omgang met God. Als we dat missen, missen we de gave van God.

Bekijk de Bijbel Realistisch

Sommigen in de kerk en haar verschillende kweekscholen hebben

geprobeerd om een dergelijke abstracte benadering van de Bijbel te verbeteren door te benadrukken dat we de Bijbel "letterlijk" dienen te nemen. Hun doel is een meer "objectieve" benadering. Anderen hebben geadviseerd het probleem op te lossen met de dingen gevoelsmatig te bezien, door de Schrift meer serieus te nemen, met meer verbeelding, op een meer verhalende manier. Of zij die het probleem van de persoonlijke kant bekijken, zouden naar een meer ethische verklaring neigen (hetzij persoonlijk, hetzij sociaal-politiek) of praktischer, of met meer overtuiging, moed en inzet. Hoewel goed bedoeld, lijken mij deze aanbevelingen te kort schieten bij waarop gehoopt is en niet zo nauw aansluiten bij de werkelijke aard en het karakter van Gods Woord, als we misschien denken.

Er zijn andere theologen, met name Thomas F. Torrance, die zei: wat nodig is, is dat we de Bijbel *realistisch* bekijken. Wanneer we luisteren naar de Schrift of haar bestuderen, horen we van mensen die door de inspiratie van de Geest van Jezus, ons vertellen over de *werkelijkheid* van wie God is en wat God heeft gedaan, doet en zal doen. De Schrift vertelt ons over de aard van de werkelijkheid, een werkelijkheid waarmee we contact *kunnen* hebben en toegang tot hebben, bijvoorbeeld de schepping en ook een werkelijkheid waar we zelf *niet* rechtstreeks toegang tot hebben maar die contact met ons kan opnemen, bijv. het Levende Woord door de Geest. De woorden van de Schrift wijzen naar, en informeren ons en brengen ons in contact met, de realiteit van wie God is en wie wij zijn in relatie met Hem en de schepping. Door hen vertelt de Levende God ons wat de werkelijke situatie is. Door het luisteren naar de Schrift beginnen wij God *Zelf* te kennen, want God is in staat om, via de Geest, door het gecreëerde medium van door God aangewezen menselijke communicatie heen, opnieuw tot ons spreken. Wanneer we een wisselwerking met de Schrift hebben, hebben we te maken met de "boot" zelf, niet het kielzog welke deze achterlaat.

Dus de vraag die we moeten stellen bij het lezen van welke tekst van de Schrift dan ook, is deze: "Over welke werkelijkheid vertelt deze passage mij?" Het zou de centrale en controlerende vraag moeten zijn of het een historische gebeurtenis is of leerzaam onderwijs, een verhaal of gelijkenis, een vergelijking, een metafoor of een symbool, een historisch persoon of een hypothetisch voorbeeldfiguur. Bij elke passage moeten we deze vragen stellen: Wat wordt mij verteld over de aard van de werkelijkheid, over God, over de menselijke natuur, over onze relatie met God, over de juiste relatie met elkaar? Natuurlijk bedoelen we met "werkelijkheid" niet alleen die menselijke wezens die kunnen zien, proeven, voelen, meten, wegen en berekenen. Deze functies hebben slechts te maken met de waargenomen werkelijkheden, het deel van wat we *natuur* noemen, beschouwd als oorzakelijke en mechanische en onpersoonlijke zaken. Maar de Schrift brengt

ons in contact met werkelijkheden die niet proefondervindelijk kunnen worden onderzocht. De belangrijkste werkelijkheid is de aard, het karakter en de werkelijkheid van God de Vader en God de Heilige Geest en wat Hij voor ons heeft gedaan in Jezus. Dit zijn totaal geen natuurlijke of aardse werkelijkheden. De Levende en Spreekende God blijft de ware aard van deze werkelijkheden openbaren door Zijn geschreven Woord met het Levende Woord als haar middelpunt.

Geloof Ontstaat door het Horen

Hoe ontdekken we deze, voor ons onzichtbare werkelijkheden als we ze niet kunnen zien, aanraken, afwegen of ermee kunnen experimenteren? Het antwoord is dat wij er over *horen* uit betrouwbare, persoonlijke bronnen of instanties. We komen de objectieve werkelijkheid ervan tegen, door wat er over wordt verteld door degenen die wij kennen. We kunnen dingen kennen, die we niet kunnen onderzoeken via waarneming, door wat erover wordt verteld. Door het hebben van oren om te horen kunnen we met geestelijke ogen zien (Efeziërs 1:18, Handelingen 26:18). Jezus' eeuwige relatie met de Vader en de Geest is een voorbeeld van een dergelijke werkelijkheid. Andere voorbeelden zijn de profetische woorden van Jezus en Zijn apostelen over Gods voornemens voor de toekomst van Zijn schepping, namelijk dat God ons een hernieuwde hemel en aarde zal geven en dat elke traan zal worden weggeveegd door Gods laatste herstellende werk. Door het luisteren naar diegenen die we kennen, kunnen we weten en reageren op geschapen en goddelijke werkelijkheden die niet kunnen worden gezien en niet via waarneming kunnen worden ontdekt. Spreken en luisteren kan een objectieve gebeurtenis zijn, die ons duidelijk maakt en ons in contact brengt met een goddelijke bovenzintuiglijke werkelijkheid. Door de Geest, corrigeert deze ontmoeting onze verkeerde ideeën en arrogante houding. We kunnen kennen, liefhebben, vertrouwen, gehoorzamen en tot God Zelf bidden, Die objectief tot ons spreekt in en door Zijn Woord.

Dus we luisteren naar de Schrift als een manier om kennis te verkrijgen en te communiceren met goddelijke en geschapen werkelijkheden, niet alleen om de juiste waarheden, ideeën, concepten, idealen of doctrines te leren. Door het luisteren, komen we in contact met de waarheid en werkelijkheid van wie God is en wie wij zijn en ontdekken de ware aard van de geschapen dingen. Door de gehele Bijbel als werkelijkheid te beschouwen, wordt ons verteld, wie en hoe de dingen werkelijk waren, zijn en zullen zijn.

De betekenis van de Schrift

Een andere verbinding die waarschijnlijk moet worden gelegd, hoewel het

misschien vanzelfsprekend klinkt wanneer het wordt uitgesproken, is dat wat de Bijbel bedoelt, de werkelijkheid is waarnaar zij verwijst. De woorden van de Bijbel wijzen naar een punt voorbij zichzelf, door te verwijzen naar en, door de Geest, ons de werkelijkheid zelf te onthullen, bijv. wie God is. De woorden van de Bijbel hebben hun betekenis (ze zijn van betekenis voor of wijzen naar) als feitelijke werkelijkheden. Door de Schrift als werkelijkheid te beschouwen, vragen we in feite naar de betekenis en het belang van de woorden. De woorden verwijzen niet naar, noch betekenen andere woorden of ideeën. De woorden verwijzen voorbij zichzelf en wijzen op werkelijkheden die veel groter zijn dan de woorden zelf. De werkelijkheden kunnen niet herleid worden naar de woorden, maar trouwe en accurate woorden door God bekrachtigd via de Geest kunnen ons inderdaad reëel in contact brengen met de werkelijkheid. We willen weten naar welke werkelijkheid die woorden wijzen, want die werkelijkheid is hun betekenis. We doen geen poging om een betekenis te zoeken of te geven aan de Schrift om de Bijbel zinvol te maken voor ons of anderen. Integendeel, we zijn de betekenis en het belang aan het ontdekken die zij reeds heeft als we de werkelijkheden herkennen waar de woorden naar wijzen en, door de Geest, ons ermee in contact brengt. Dat is wat Gods openbaring van plan is te doen en kan doen, dat is de betekenis ervan.

De Betekenis Voorbij de Woorden door de Woorden

Een gevolg van de betekenis van de Schrift is dat de volheid, bedoeling en het belang van de werkelijkheid, groter is dan de woorden die worden gebruikt om ernaar te verwijzen. Zelfs woorden die onmisbaar zijn voor het ontdekken en het verwijzen naar de werkelijkheid, zoals bijbelse openbaring, kunnen nooit de plaats innemen van de werkelijkheid zelf. De werkelijkheid van God in het bijzonder, kan niet worden teruggebracht tot woorden, zelfs bijbelse woorden niet. Toch zijn die geïnspireerde woorden niet willekeurig of overbodig. Ze zijn een geschenk van God, de door God gegeven middelen bekrachtigd door de Geest, om ons te verwijzen naar en het openbaren van die werkelijkheden. De Bijbel is als een absoluut unieke en gezaghebbende “wegenkaart” die essentieel is om ons te begeleiden naar onze bestemming; die niet een punt op de kaart zelf is, maar een echte locatie in de werkelijkheid. Dus de betekenis van de teksten zullen altijd worden gevonden voorbij de woorden zelf, maar nooit ontdekt op welke gezaghebbende wijze dan ook, behalve in en door de woorden die tot ons zijn gesproken. Dat is de reden waarom de Schrift onmisbaar is voor de christelijke kerk, hoewel we de Bijbel niet aanbidden. We bidden niet tot de Bijbel en wij geloven niet dat de Bijbel ons op de laatste dag, zal laten verrijzen uit de dood. Het onderwerp van onze aanbidding, liefde en geloof is niet de Bijbel, maar de God die tot ons spreekt enkel door Zijn geschreven Woord.

Onze eigen woorden (op schrift, gepredikt en onderwezen), met inbegrip van onze leerstellingen, moeten worden geëvalueerd door hoe goed ze naar dezelfde realiteit verwijzen, als naar welke de Schrift zelf wijst. En we willen niet in discussies worden betrokken over onze woorden of die door anderen worden gebruikt. We luisteren veeleer naar hun betekenis, de werkelijkheid waarnaar ze verwijzen, beseffend dat woorden te kort schieten bij de bovenzintuiglijke en goddelijke werkelijkheid zelf. We zoeken naar de meest betrouwbare woorden die we kunnen vinden, vaak met de hulp van anderen, in het geloof hopende om ons niet-gezaghebbend bewijs en getuigenis toe te voegen aan de werkelijkheid waar de woorden van de Schrift met gezag naar verwijzen.

Deze punten over de werkelijkheid en de betekenis van de Schrift, zijn grote overkoepelende aangelegenheden. Maar als de Schrift wordt beschouwd als slechts het bieden van concepten of ideeën over God, of als we denken dat het onze taak is er zin aan te geven, of denken dat de betekenis van de woorden van de Schrift enkel weer andere woorden of ideeën zijn, gaan we een nutteloos en verwarrende richting op, die niet gemakkelijk zal bijdragen aan onze geloofsrelatie met haar Gever.

Er zijn nog enkele essentiële suggesties die we kunnen behandelen om dit boekje tot een einde te brengen voor het luisteren naar en het bestuderen van de Schrift. Maar we zullen wachten om ze in ons laatste hoofdstuk op te nemen.

HOOFDSTUK ZES - SLOTBEGINSELEN

We sluiten nu deze brochure af met een aantal principes die ons helpen de Schrift te verklaren op een manier die haar door God gegeven aard en doel eren.

De Geschreven Vorm van Bijbelteksten

Gods geschenk komt tot ons in de vorm van geschriften die door de eeuwen heen in de vorm van geschreven teksten in de menselijke taal werden bewaard. De Schrift eren is de *vorm* te eren waarin hij aan ons is gegeven, niet alleen de inhoud. Om dus zorgvuldig aandacht te besteden aan de Bijbel, dienen we rekening te houden met de historische, taalkundige en literaire vormen. Onze methoden moeten in staat zijn om ons af te stemmen op de communicatie aangeboden in die vormen. Maar de gebruikte methoden om met die vormen van communicatie bezig te zijn, mogen niet overnemen en bepalen wat we wel of niet kunnen of mogen horen. Dat is waar de moderne

vormen van bijbelstudie en kritiek vaak de fout in zijn gegaan. We kunnen echter selectief gebruik maken van methoden die zijn afgestemd op de vorm van de Schrift in manieren die ons in staat stellen om de woorden te begrijpen als verwijzingen naar de werkelijkheden die ons hun betekenis en zin verstrekken. Methoden die hun eigen bedoeling en betekenis opleggen, dienen aan de kant te worden gezet, anders kennen wij hen het uiteindelijke gezag over de Schrift toe en plaatsen ons ultieme vertrouwen in hen en niet in het levende Woord van God.

Wat zijn nu enkele gevolgen van het erkennen van het belang van de vorm van bijbelse openbaring? Ten eerste kan kennis van de bijbelse talen nuttig zijn voor diegenen die vertalen naar andere talen (missionaris-vertalers), voor degenen die vertalen naar andere historisch-culturele verbanden (voorgangers en leraars) en voor degenen die anderen toerusten om de bijbelse boodschap en betekenis uit te dragen. Een vertrouwdheid met de gewoonten, de cultuur, de periode in de geschiedenis en het oorspronkelijke publiek wat werd aangesproken op het moment dat de verschillende teksten geschreven werden, is ook nuttig. Een begrip van de verschillende literaire vormen die werden gebruikt en hoe ze functioneren als communicatiemiddel (bv. geschiedenis, wijsheidsliteratuur, brieven, evangeliën, openbaringsgeschriften etc.) helpt ons ook beter luisteren naar Gods Woord. Een groot deel van de wetenschap is gewijd aan deze elementen van bijbelse studies. Er zijn een aantal goede boeken die ons helpen bij het onderscheiden van het genre van de verschillende bijbelse geschriften en hoe men ze moet benaderen.

Gebruikte Methodes Behoren Dienstbaar te zijn aan de Boodschap en Betekenis van de Teksten

Echter, de methoden dienen altijd ten dienste te staan en ondergeschikt te zijn aan de boodschap en de betekenis (de werkelijkheid waarnaar ze verwijzen) van de bijbelse openbaring. Welke methodes we dan ook gebruiken, ze mogen niet: 1) ons gehoor belemmeren de boodschap te horen of 2) afbreuk te doen aan de mogelijkheid de werkelijkheden echt te leren kennen of 3) het opdringen van eigen filosofische vooronderstellingen over wat we kunnen verwachten om te leren kennen of te vernemen vóórdat we hebben geluisterd, of 4) ons in een vals gevoel van objectiviteit brengen (die een schijnbare neutraliteit of theoretische afstand bevordert tussen ons en het object van de onthulde openbaring). Deze methoden die zo werken, zouden moeten worden uitgesloten, afgewezen en we moeten ons ervan bekeren. Want in die gevallen zijn de methoden, onze godsdienst geworden, ons voornaamste voorwerp van vertrouwen, de gezaghebbende bron van onze meest fundamentele aannames over de werkelijkheid. Zij zullen in feite

zijn uitgroeid tot de controlerende werkelijkheid en dienen daarom als feitelijke afgoden die ons gebruikers maken van, en heersers over het Woord van God.

En zij kunnen dit allemaal doen onder de dekking van onze veronderstelde bevoegdheden die we hebben en nodig hebben voor "kennende goed en kwaad". (Precies waarmee de slang Adam en Eva verleidde te denken, dat ze nodig hadden). Maar zulke gevaren hoeven geen goed gebruik in de weg te staan, van methoden die worden geboden voor de aard en het doel van de goede gave van de Schrift. Wij eren de geschapen vorm van de Schrift, als onze werkwijze ermee overeen stemt, in plaats van te overheersen. En dergelijke werkwijzen zullen zorgvuldig aandacht besteden aan de stijl van de verschillende bijbelse teksten, evenals de taal en de historische en culturele achtergrond. Een bron zoals de *IVP Bible Background Commentary* voorziet in deze informatie om iedereen in elke passage van de Schrift te helpen.

Volledige Letterkundige Delen

Een andere simpele gevolgtrekking is dat de vorm van de bijbelse openbaring voor het grootste deel naar ons is overgebracht als volledige letterkundige delen. De boeken van de Bijbel werden geschreven, verzameld en gerangschikt als complete delen. Als we nou terug luisteren naar wat we vertelden over de verklaring van de delen in termen van het geheel en het geheel bestaat uit alle onderdelen, moeten we altijd rekening houden met het geheel van de letterkundige eenheid waarin de Schrift is geschreven en is bewaard voor ons, om ons te verzekeren van de betekenis ervan en het belang van de verschillende sub-eenheden daar binnenin.

Individuele passages of zelfs hoofdstukken dienen te worden uitgelegd in het licht van het gehele boek en de plaats en de volgorde waarin elk vers, paragraaf of gedeelte verschijnt in het boek. Doen wij dat niet, halen wij de delen uit hun context en eren niet de samenhangende vorm waarin God Zijn geschreven woord voor ons heeft gegeven en bewaard. Over elk onderwerp, moet elk boek van de Bijbel beschouwd worden, in samenhang met zijn bijzondere plaats in de geschiedenis van Gods openbaring en met betrekking tot zijn onthullende centrum in Jezus Christus. Maar dat proces moet beginnen met het bestuderen van de bijbelse boeken als gehele eenheden, geschreven of verzameld en te worden geordend als complete delen. Op die manier hebben we veel aanwijzingen, sommige duidelijker dan andere, om ons te leiden naar het kennen van en de juiste verbanden te leggen naar de werkelijkheden waarvan God van plan is hen aan ons bekend te maken.

Aanwijzingen van Genade zijn het Fundament voor de eisen van Genade

Ik ben me bewust geworden van een andere slechte gewoonte die op een of andere manier is binnengeslopen in onze bijbelse interpretatie, welke wel wat corrigerende aandacht kon gebruiken. We zijn er vaak van overtuigd dat de Bijbel er in de eerste plaats is om ons te vertellen wat we dienen te doen voor God of hoe je bepaalde dingen moet doen voor God. Dit geldt vooral voor degenen die al gelovig zijn geworden, leden van een kerk. Deze drang om verplicht te zijn om dingen voor God te doen, wordt zo sterk dat we vaak worden meegezogen in slechte gewoonten van bijbelse uitleg. Uiteindelijk horen we het Woord niet echt en verdraaien onbedoeld wat we horen. Tenslotte denken we dat God in wezen een opziener is en wij Zijn slaven of werkbijzen zijn!

Het probleem ontstaat, wanneer we iets nemen, dat gewoon aan ons wordt uitgelegd, zodat we kunnen vertrouwen in zijn waarheid en werkelijkheid en het vervolgens wijzigen in iets wat we moeten doen, of moeten bereiken of op een of andere manier actueel of daadwerkelijk te nemen. In steno en in termen van de grammatica: we draaien de *aantonende wijs* van genade om in de *gebiedende wijs* van het doen van "werken".

Bijvoorbeeld, in de zaligsprekingen van Jezus' Bergrede (Matteüs 5), draaien we de aanwijzingen die ons vertellen dat God bepaalde mensen zegent (de armen van geest, de zachtmoedigen, zij die dorsten naar gerechtigheid en degenen die vreedestichters zijn) om in opdrachten die ons vertellen meer te proberen zoals deze mensen te worden. Maar Jezus gebruikte geen gebiedende wijs om Zijn toehoorders te bevelen harder te werken om die dingen te doen of om zoals die mensen te worden. In plaats daarvan gaf Hij aan wat God al heeft gedaan in de zegening van Zijn volk. God zegende toen daar, ter plekke sommigen die luisterden naar Jezus. Jezus nodigende hen (en ons!) uit om te erkennen en zich te verwonderen over wat God aan Zijn volk door Zijn Geest had gedaan.

Even later in de Bergrede, geeft Jezus wèl een opdracht. Hij vaardigt in onvoorwaardelijke gebiedende wijs aan het eind van de zaligsprekingen de opdracht uit: "Verblijdt en verheugt u!" Ja, dat is wat wij verplicht zijn om voor God te doen! En waarom? Jezus vertelt ons dat: omdat God zijn volk heeft gezegend, zodat sommigen zachtmoedig zijn, sommigen verlangen naar gerechtigheid en sommigen vreedestichters zijn. God is een zegening. God,...weest vrolijk en blij! Maar als de aantonende wijs van deze passage wordt omgedraaid in de gebiedende wijs, dan zijn we tegen de tijd dat we bij het uiteindelijke gebod in de preek komen, te zeer ontmoedigd door

schuldgevoelens om zelfs het gebod van Jezus te verstaan. Of als we dat wel horen, kunnen we niet gehoorzamen. "Juist ja", zeggen we dan "verblijd en verheugd zijn. Écht niet! Hij kan toch niet serieus zijn, na zo'n tirade, teleurgesteld dat we niet alles hebben gedaan wat we moesten doen". Als we deze foutieve redenering volgen en van wat wij denken, "de smalle weg nemen" is, hebben we de waarheid van Jezus' boodschap over de zegeningen van God verworpen en daarmee de werkelijke reactie die Hij aan ons wilde ontlokken!

De Tien Geboden in Perspectief

Ik zou vele voorbeelden kunnen geven waar mensen een beschrijving in de Bijbel nemen, van wat God heeft gedaan of waarom Hij kan worden vertrouwd en die beschrijving (aantonende wijs) omzetten in een verplichting of een opdracht (gebiedende wijs). Deze fout komt voort uit ons verlangen om dingen te doen voor God. De ingebeelde opdrachten worden gezien als voorwaarden voor het verkrijgen van Gods goedkeuring of Zijn zegening. Maar als je de Schrift bestudeert, kijk dan om te zien of het is niet zo is dat onder of achter elke opdracht, er niet een of andere aanwijzing is van wie God is en waarom God kan worden vertrouwd, wat het fundament en het motief levert voor deze opdrachten die worden gegeven. God hoeft niet te worden voorgeschreven om trouw aan Zichzelf en Zijn beloften aan ons te zijn.

Ik geef nog één voorbeeld. Laten we teruggaan naar het Oude Testament naar de Tien Geboden die aan Israël werden gegeven. Merk op dat zij pas 430 jaar, nadat God Zijn verbond met Abraham vestigde, gegeven werden. Het kwam neer op een belofte: "Ik zal jullie aannemen als Mijn volk, en Ik zal jullie God zijn". "En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden", Maar zelfs Exodus hoofdstuk 20 begint niet met "Gij zult niet...". Let op vers twee: "Ik ben de HEER, uw God, die u uit Egypte, uit de slavernij, heeft bevrijd." Dit vers geeft aan wie God is en waarom Hij kan worden vertrouwd. Het wijst erop dat de God die gebiedt, het soort God is die redt, verlost, bevrijdt en behoudt! Waarom zou Israël belang hebben bij andere goden? Heeft de kikkergod zo iets voor hen gedaan? Of de vliegengod? De god van de Nijl? De rundergod? De zonnegod? Nee, alle goden van Egypte werden tot vloek en leidden tot de dood, niet ten leven.

Zolang Israël van hun God vertrouwde, trouw aan Zijn karakter te zijn, zoals geopenbaard en getoond tijdens de grote Exodus, zouden ze niet eens in de verleiding komen om zich te wenden tot deze afgoden, laat staan beelden van hen te maken! Wie God is naar Zijn aard en karakter, is het fundament en de vrijheid om Zijn geboden die dan volgen te gehoorzamen. Wanneer deze

God wordt gehoorzaamd door geloof in Zijn karakter, zoals dat werd geopenbaard in Zijn daden van bevrijding, zijn Zijn geboden daardoor gemakkelijk te gehoorzamen. Ze zijn echter moeilijk en misschien wel onmogelijk te gehoorzamen indien en wanneer we God niet vertrouwen dat Hij trouw is aan Zijn karakter, hetzelfde karakter dat we ten hoogste zien geopenbaard en in Persoon, in Jezus Christus, onze ultieme Verlosser.

Zoek naar de Aanwijzingen van Genade dat elk Gebod van Genade Handhaaft

Dus de eenvoudige verklarende regel hier is: Leg de geboden van God altijd uit in termen van aanwijzingen van Gods genade en trouwe karakter. Neem een opdracht nooit af van haar fundering op de aanwijzingen die ons openbaren en herinneren wie God is. Wanneer u een opdracht ontdekt, stop en vind dan eerst de aanwijzing van genade waarop zij rust en verklaar ze dan tezamen. Het moet daar ergens in de buurt staan, vóór of na de opdracht. Het zou de hele eerste helft van het boek kunnen zijn, zoals in het boek Romeinen, waar de hoofdstukken een tot en met elf de genade van God uiteenzetten en de hoofdstukken twaalf tot zestien de juiste reactie op die genade presenteren. En verander de aanwijzingen van genade zeker niet in een verplichting tot het doen van werken. Zoiets doet de vorm (in dit geval de grammatica) en de betekenis van de woorden van de Schrift geweld aan. Laat uw schuldgevoel, angsten en ongerustheid u niet verleiden om een waarheid over God te veranderen in een plicht die op uzelf of anderen word gelegd.

Waar komen Waarschuwingen Vandaan?

Nog een slechte gewoonte die ik ben tegengekomen en waaraan ik zelf schuldig ben geweest in de afgelopen jaren, betreft hoe we de waarschuwingen in de Schrift verklaren. Om een of andere reden, ik weet niet waarom, hebben velen bij het lezen van de waarschuwingen in de Bijbel de gewoonte te denken dat het betekent dat God een gemeen trekje heeft (moet ik zeggen "geest" heeft?) en dat Hij wil dat het verschrikkelijke, waarover wordt gesproken, uitkomt. Dus we zijn misschien geneigd te denken dat Jezus diegenen die niet voorbereid waren op het bruiloftsfeest, wil wegsturen en daar plezier van heeft, of dat Hij wil dat de rijke man die Lazarus slecht behandeld heeft, eeuwig moet lijden en zo. Na het lezen van een waarschuwing concluderen we vaak: "Zie je wel, we wisten dat er een duistere en meedogenloze kant van God was, kijk nou eens naar die waarschuwing daar in de Schrift! Hij verheugt Zich evenzeer in het straffen, verwerpen en wraakzuchtig zijn als in bewaren, verzoening en herstel".

Maar wat is de betekenis, de werkelijkheid van deze waarschuwingen? Hoe moeten we die verklaren in de context van de gehele Schrift en in het licht van het karakter van God geopenbaard in onze Heer en Heiland, Jezus Christus? Ten eerste, de waarschuwingen zijn niet het eerste woord wat God spreekt. Waarschuwingen worden als laatste woord aangeboden aan diegenen die alle andere woorden van belofte en zegen verwerpen die oproepen tot volledig vertrouwen in God en de aanbidding van Hem alleen. En meestal zijn ze gericht tot zelfingenomen en arrogant religieuze mensen, niet degenen die ongelovig zijn en geen deel uitmaken van de gemeenschap van gelovigen.

En wat dan is het bedoeling of het oogmerk van een waarschuwing en waarom zou iemand een waarschuwing geven? Het doel is om de gevolgen die zijn beschreven te voorkomen! Het is niet gegeven met de verzekering dat het gebeurt! Het wordt gegeven omdat de uitkomst niet gewenst is, niet verlangd wordt, maar om afgewend te worden. Zij wordt gegeven om diegene die gewaarschuwd wordt, voor het gevaar te behoeden. Waarschuwingen zijn een teken van liefde, niet van afwijzing. Misschien is het wel het laatste teken wat gegeven wordt, maar toch nog steeds een uit liefde. Als het God niet zou schelen of juist wilde dat de verwachte negatieve uitkomst zou plaatsvinden, zou er voor Hem geen reden zijn om een waarschuwing te geven. Waarom die moeite doen! Maar nee, waarschuwingen zijn de laatste woorden van liefde om een mogelijke uitkomst te voorkomen.

Andere bijbelteksten laten ons weten dat God geen behagen heeft in de straf van de goddelozen (Ezechiël 33:11) en Hij wil dat niemand verloren gaat, maar tot inkeer komt en berouw heeft (2 Petrus 3:9). Jezus' eigen verklaring dat Hij niet gekomen is om de wereld te veroordelen, maar om die te redden (Johannes 3:14-18), steunt dit begrip van bijbelse waarschuwingen. We hebben de Schrift die ons onomwonden vertelt hoe God kijkt naar de ongelovigen, de onbekeerden. God heeft geen behagen in het zien dat Zijn goede schepping ten gronde wordt gericht. Waarschuwingen zijn uitingen van liefde, als niets anders heeft geholpen. Het zijn geen bedreigingen waarmee God niet kan wachten om ze uit te voeren. We moeten daarom de bijbelse waarschuwingen verklaren uit het karakter van God, welke Hij toonde in Christus en volgens het doel van de waarschuwingen, bedoeld om het potentieel rampzalige resultaat voor diegenen, waarvan God houdt, te voorkomen.

Interpreteer Daden in het Licht van de Verklarende Tekst

En tenslotte is er één laatste slechte gewoonte van interpreteren, te bekijken. Bij het luisteren naar en het bestuderen van de Schrift, kunnen we in de val

lopen van het verklaren van een handeling van God of van Gods volk, zonder de bijbehorende tekst, die de betekenis aangeeft. De openbaring van God houdt een Woord-Daad gebeurtenis in. Zeker, God doet dingen en laat Zijn mensen bepaalde dingen doen. Maar de daden kunnen niet los van het woord dat gegeven is, die het verklaart, worden begrepen. Daden verklaren zichzelf niet.

Het belang en de betekenis van een bepaalde daad, wordt geopenbaard door woorden die uitleggen wat er achter die actie zit. Maar vaak lezen we dat God iets doet, vooral in het Oude Testament, maar soms ook in het Nieuwe, en reageren direct en trekken conclusies, uit wat die actie moet vertellen over God of Zijn doeleinden of gedachten. Zo lezen we bijvoorbeeld dat de Egyptenaren verdronken in de Rode Zee of dat God Farao's hart verhardde. Of we lezen dat Jezus de geldwisselaars uit de tempel verdreef, of de vijgenboom vervloekte, of diegenen waarschuwde, die zich niet hebben bekeerd, of het instrueren van de leerlingen om het stof af te schudden van hun voeten van die dorpen die weigeren om hen te verwelkomen. In plaats van te zoeken naar de profetische en apostolische interpretatie van deze daden, proberen te begrijpen waarnaar ze verwijzen en hoe ze worden vervuld en vervolmaakt (naar hun juiste en ware einde of doel worden gebracht), verklaren we ze in de context van wat wij zouden bedoelen als wij deze dingen tegenwoordig zouden doen (of misschien wat de slechtste en gemeenste persoon die we kunnen bedenken, ermee zou bedoelen!).

Bij het maken van deze fout, zetten wij onze ingebeelde context in de plaats van de bijbelse context en uitleg. Hoewel het soms niet duidelijk is in elke tekst, als het hele plaatje is samengesteld, vinden we dat het uiteindelijke doel van de tekst redding, verzoening, verlossing is, het behoud wat wordt vervuld in Jezus. Beslissen over wat een daad van God of Zijn volk betekent, los van Gods karakter en woorden die zulke daden verklaren, is een andere manier van het de Schrift uit z'n context halen; het is het uitleggen van een afzonderlijk deel dat is losgekoppeld van het geheel. Daden behoren nooit los van hun geopenbaarde verklaringen te worden uitgelegd.

Terwijl er andere woorden zijn, die rondom de tekst staan over de daden, die hierboven zijn vermeld en ze voor ons verklaren, wil ik afsluiten met ons eraan te herinneren dat Jezus Christus Zelf de laatste daad is en het Woord van God. Jezus moest Zijn daden zelfs aan Zijn eigen discipelen uitleggen, zodat zij zouden begrijpen wat ze betekenden. Dit geldt met name voor de reddende betekenis van Zijn dood en de hoop van de opstanding. Zonder het horen van Zijn gesproken woorden, zouden we niet weten wat de betekenis van Zijn daden was. Beide moeten worden samengevoegd.

Jezus, Gods Laatste Woord en Daad

In feite zouden alle daden van God in de Bijbel en andere profetische teksten dienen te worden uitgelegd in termen van wie Jezus is, de Uiteindelijke Woord-Daad. De Exodus en Farao moeten worden uitgelegd in termen van Jezus, en Zijn openbaring van het hart en de geest van God, naar al Zijn menselijke schepselen. Hij belichaamt en verklaart zijn uiteindelijke doel om te behouden. Als de Zoon van God en de Zoon des mensen werkte Hij daar naartoe, door het aannemen van ons menselijke natuur als de tweede Adam en het worden van de nieuwe Voorloper van het menselijk geslacht.

Zelfs Jezus' eigen daden dienen te worden uitgelegd in termen van Zijn eigen woorden, niet in termen van onze eigen woorden/gedachten/inbeeldingen. Met andere woorden, al Zijn daden of werken worden uitgelegd in het licht van Zijn Persoon; in het licht van wie Jezus is. Anders gezegd, we moeten Zijn werken uitleggen in termen van Zijn Persoon. En wie is Jezus in Zijn wezen en natuur? Hij is de Zoon van de Vader, onze Heiland, Verlosser en Verzoener. Dat is wat de naam Jezus betekent, de naam die Zijn hemelse Vader Hem heeft gegeven. Alle daden van Jezus geven aan wie Hij is, als de eeuwige Zoon van de Vader, wordt onze broeder, Heer en Dienaar Koning om ons tot Zijn geliefde kinderen te maken. Als Gods laatste woord en daad, is Jezus de sleutel tot de interpretatie van elk woord en daad in de Schrift; het geschreven woord behoort toe aan Jezus en komt van Hem, Gods Levende Woord aan ons.

Dit is precies wat er gebeurde toen Jezus verbleef bij degenen die Hij ontmoette op de weg naar Emmaüs na Zijn opstanding: "Daarna verklaarde Hij hun wat er in al de Schriften over Hem geschreven stond, en Hij begon bij Mozes en de Profeten." (Lukas 24:27 NBV) U zult zich ook Jezus' vermaning aan de Farizeeën herinneren: "U bestudeert de Schriften en u denkt daardoor eeuwig leven te hebben. Welnu, de Schriften getuigen over Mij, maar bij Mij wilt u niet komen om leven te ontvangen." (Johannes 5:39-40 NBV)

Interpretatie van de Schrift is de Verantwoordelijkheid van de Kerk

Er is nog één laatste ding om over na te denken, voordat we deze publicatie besluiten. De taak van het verklaren van de Schrift is niet een verantwoordelijkheid van afzonderlijke individuen, maar de taak van de hele kerk, waarbij verschillende leden met hun gaven en roepingen betrokken worden, waaronder zij die de gave hebben van leraar en prediker. De juiste uitleg van de Schrift houdt rekening met hoe bepaalde schriftgedeelten van de Schrift door velen zijn begrepen gedurende de geschiedenis van de kerk

tot in onze eigen tijd. We zullen meer aandacht willen besteden aan die leraren en vertolkers die het soort richtlijnen volgen die wij hebben uiteengezet in deze publicatie.

Bij het aanbieden van deze publicatie, ben ik dank verschuldigd aan velen die mij zijn voorgegaan. Ik heb geen voetnoten gemaakt naar deze verwijzingen, maar dat had ik kunnen doen. Het is goed om anderen te raadplegen, voordat we definitief vaststellen wat een bepaalde passage van de Schrift betekent of wat een verzameling van geschriften bij elkaar betekenen. We moeten zoeken naar vroeger genomen besluiten; terwijl we aandacht geven aan diegenen die door God zijn geroepen om de gemeente te helpen bij het luisteren naar en begrijpen van de Schrift. We moeten sceptisch staan tegenover duistere verklaringen die weinig of geen samenhang hebben met wat de traditionele kerk als geheel door de geschiedenis heen heeft begrepen. Dit betekent niet dat er geen dieper inzicht kon worden verkregen terwijl we staan op de schouders van hen die ons zijn voorgegaan. Maar dat begrip moet dieper en vollediger zijn, dan wat er eerder is geweest, niet een afwijking of een goedkope versie ervan.

God heeft vele arbeiders werken om in geloof de Schrift te begrijpen. We moeten niet zo hoogmoedig zijn om te denken dat wij alleen, individueel, een onafhankelijk en laatste woord kunnen hebben. Hoewel de aanpak die bepleit is in deze publicatie geen uniformiteit van uitleg in alle gemeenten zal garanderen, zal het ons helpen te voorkomen om in de valkuilen te stappen, met name die alreeds eeuwen geleden zijn vastgesteld! God geeft Zijn Woord en Zijn Geest aan de Kerk als geheel. We moeten anderen niet verachten die het met dezelfde eer benaderen waarmee wij het beschouwen, want daarmee zouden we een aantal van de goede gaven verwerpen die God in het verleden aan de kerk heeft gegeven ten voordele van ons heden ten dage.

Met die woorden tenslotte, beëindig ik deze publicatie in de hoop dat er meer vragen zijn beantwoord dan gerezen; meer licht geworpen dan dan er gemoederen verhit zijn geraakt.

Moge de Heer Zelf al deze woorden aan u heiligen. Amen.

Aantekeningen:

Als u meer wilt weten ...

Deze publicatie wordt uitgegeven door Grace Communion International, een denominatie die de leden en voorgangers heeft in bijna 100 landen. Als u meer wilt weten over het evangelie van Jezus Christus, bieden wij u aan te helpen.

Ten eerste bieden wij wekelijkse erediensten aan in honderden gemeenten wereldwijd. Misschien wilt u ons eens bezoeken, om God te loven met gezangen, om een boodschap te horen op basis van de Bijbel en om een aantal mensen te ontmoeten die rust hebben gevonden in Jezus Christus. We proberen vriendelijk te zijn, maar zonder u iets op te leggen. We verwachten niet dat bezoekers ons geld geven; er is geen verplichting. U bent een gast.

Om een gemeente te vinden, kunt u schrijven naar een van onze kantoren (adres op de volgende pagina). Voor een sneller antwoord, kunt u ons bellen om uit te vinden wanneer en waar wij samenkomen. Of u kunt onze website raadplegen: www.lifelinemagazine.nl t.b.v. samenkomen, tijden en locaties van gemeenten en de namen van voorgangers, telefoonnummers en e-mailadressen. U zult ook een breed scala van andere publicaties op onze website vinden. Voelt u vrij om rond te kijken naar onderwerpen waarin u geïnteresseerd bent.

Als we geen gemeente in uw buurt hebben, dan raden we u aan een andere christelijke kerk te vinden, die het evangelie van genade onderwijst.

Ten tweede bieden wij u persoonlijk advies aan. Heeft u vragen over de Bijbel, behoud of het christelijke leven, dan willen wij graag met u spreken. Als u bekering, geloof, de doop of andere zaken wilt bespreken, kan een voorganger in uw omgeving, dit met u bespreken via de telefoon of een afspraak maken voor een langer gesprek. Wij zijn ervan overtuigd dat Jezus vrij aanbiedt wat mensen het meest nodig hebben en we zijn graag bereid om het goede nieuws van wat Hij voor ons heeft gedaan, met u te delen. Wij willen mensen graag helpen een nieuw leven in Jezus Christus te vinden en om in dat nieuwe leven verder te groeien. Kom en zie waarom wij geloven dat dit het beste nieuws is, wat er maar zou kunnen zijn!

Er zijn geen kosten verbonden aan dit advies, noch voor ons literatuur. Het wordt aangeboden als een service, vooraf betaald door de leden van de kerk, die een deel van hun inkomen doneren om het evangelie te ondersteunen. Jezus zei tegen Zijn discipelen om het goede nieuws te delen en dat is waar

wij naar streven om te doen met onze literatuur, in onze erediensten en met persoonlijk advies.

Als deze publicatie u heeft geholpen en u wilt wat bijdragen aan de drukkosten, zodat ook andere mensen een exemplaar zouden kunnen krijgen, alle donaties worden dankbaar verwelkomd. Als u zich niet kunt veroorloven iets te doneren, maakt u zich dan ook geen zorgen. Het is ons geschenk aan u.

Grace Communion International Nederland & Vlaanderen
Postbus 15015
1300 BM Almere

Tel: +31 365304645/06-40153293
Email: GCI.Nederland@gmail.com
Website: www.lifelinemagazine.nl